

1

ŽVAIGŽDĖ

MĖNESINIS Š. Š. JĖZAUS ŠIRDIES
LAIKRAŠTIS

Nr. 6.

1926 METŲ

BIRŽELIO MĖN.

TURINYS.

1.	J. E. Arkiv. Juozapas Skvireckas.	
2.	Kad katalikai sėkmingai priešintųsi protestantų klaidų platinimui.	161
3.	Šv. Kamilas Lėlietis—liepos mėn. Olobėjas.	164
4.	Bern. Brazdžionis. Ar žinai? Eilės.	165
5.	L. B. Į Jėzaus Širdį. Eilės.	166
6.	L. B. Dėkui. Eilės.	166
7.	Miškų Juozas. Birželis — šv. Eucharistijos garbinimo mėnuo.	167
8.	J. Bružikas S. J. Kas pamiršta?	171
9.	G. Pal. Eymardas.	174
10.	St. Sek Manel..	176
11.	J. Jakutis. Kryžius. Eilės.	178
12.	L. B. Toj Širdij. Eilės.	178
13.	Kun. B. Andruška S. J. Flegmatikas.	179
14.	Šilų Jonukas. Katalikų tikėjimas atgyvenęs.	184
15.	Angelas ir siela.	186
16.	Klausimai ir atsakymai.	187
17.	Iš katalikų pasaulio.	189
18.	Liepos mėnesio intencijos.	192
19.	Redakcijos atsakymai.	Viršelyje.

Dar nevėlu užsisakyti

„Jaunimo Vadas“

žurnalas skiriamas jaunimo vadų organizacinei
praktikai, metodikai, ir auklybai.

Eina šešis kartus metuose, iliustruotas su viršeliu.

„Jaunimo Vado“ prenumerata

Lietuvoje 5 lit. metams Amerikoje 1 dol.

Leidžia „Pavasario“ Sąjungos Centro Valdyba.

Redaktorijs Stud. K. Bērulis.

Redakcijos ir Administracijos adresas: Kaunas

Mapu g-vè Nr. 11, tel. 18-29.

Jo Ekscelencija
Arkivyskupas Juozapas Skvireckas
Lietuvos Metropolitai.

1926 m. birželio mėn. Nr. 6.

Liepos mėnesio intencija.

Šventojo Tėvo paskirta ir palaikinta.

Kad katalikai sėkmingai priešintųsi protestantų klaidų platinimui.

Šešioliktojo šimtmečio pradžioje heretikas Martynas Liuteris pakėlė maištą prieš kat. Bažnyčią ir atitraukė nuo jos žymią tikinčiųjų dalį. Jo herezija suskilo į daugybę įvairių sektų, kurios ir po šiai dienai turi daug pasekėjų. Tos sektos yra išgalėjusios Vokietijoje, Holandijoje, Šveicarijoje, Skandinavų kraštuose, o ypač Anglijoje ir Jungtinėse Amerikos valstybėse. Tų sektų išpažinėjus katalikai dažniausiai vadina protestantais.

Per karą kai kurie protestantų kraštai, ypač šiaurės Amerikos valstybės, labai pralobo. Tuos savo turtus jie vartoja savo herezijoms katalikų tarpe skleisti. Tuo tikslu jie išleidžia milžiniškas

pinigų sumas: jie gyrė, kad 1922 metais jie turėję įeigų savo „misijų“ reikalams 70 milijonų 51 tūkstantį 617 dolerių.

Protestantai skleidžia savo klaidas visur; bet ypač pietinės Amerikos katalikiški kraštai skaudžiai atjaučia jų nelemtą propagandą. Ten darbuojasi kvailindami katalikus, 2243 protestantų misionieriai. Turint tiek pinigų, jiems ir darbuotis lengva. Paprastai jie pradeda veikti prisidengdami visai nekaltais obalsiais: „šviestis“, „lavintis“, „labdarybė“. Savo mokyklas arba labdarybės organizacijas jie atidaro visiems, skelbdami, būk jie tikėjimo neliečią. O kada jau žmonės prie savęs pritraukė, antmeta jiems savo heretiškas klaidas, smarkiai užsipuldami ant Katalikų Bažnyčios. Žmonės, dėkingi jiems už labdarybę, nebedrįsta jiems priešintis tiki jiems ir atšalę tikėjime užmiršę savo amžinąjį paskyrimą, besirūpina žemiškąja laime: tad jau pigiai tampa bedieviais, protestantais, arba bent abejingais tikėjimui. Tuo būdu ypač daug nukentėjo Brazilija, Meksika, Argentina, Čilė, Peru, Ekvadoras, Venecuela, Kolumbija. Bet ir kituose kraštuose darbuojas protestantų organizacijos, prisidengusios labdarybe, kaip va jaunimo organizacija, vadinama Y M C A, per kurią suklaidino daug jaunuolių, ypač Čekijoje ir Lenkijoje.

Dabartinės Lietuvos sienose be Klaipėdos krašto, sulig 1923 metų statistika, yra 1,737,138 katalikai (būtent 826,154 vyrai ir 910,984 moterys); protestantų sektų sekėjų yra: baptistų—364, adventistų—17, metodistų—59, liuteronų—64705, reformatų—10552, iš viso—75,697; tame protestantų skaičiuje lietuvių tėra: baptistų—47, adventistų—7, metodistų—16, liuteronų—22,312, reformatų—10,259, iš viso—32,641; likusiuosius 43,066 protestantus sudaro kitos tautybės žmonės, ypač latviai, vokiečiai ir lenkai, kurie gyvena Lietuvoje. Daugiausia protestantų gyvena Prūsų ir Latvijos pasieniais ir apie Biržus.

Nors palyginamai nedidelis protestantų skaičius Lietuvoj, vis dėlto mūsų žmonės, susidurdami su jais, prisiklauso iš jų visokių priekaištų ir net pašlepių. Katalikai, jei yra neapsišvietę, nesugeba į tuos priekaištus atsakyti; todėl kartais ir abejoti pradeda. Dažnas protestantų priekaištas: kam katalikai garbina kryžius,—juk pasakyta, kad drožtiems daiktams nereikia tikėti.—Katalikas, nežinodamas savo katekizmo, ir pamany: iš tikrųjų, gal ir nereikia kryžių garbinti. Mat, jis nepamano, kad mes garbiname kryžių kaip mūsų atpirkimo ženklą, kurį Kristus savo krauju pašventė.—Arba vėl kitas priekaištas: kam katalikai pasninkauja: juk vis tiek ko pavalgysi,—nes valgis nesutepa žmogaus, bet jo blogi darbai sutepa jį.—Kai kuriems katalikams toks priekaištas patinka, nes jie nenori pasninkauti; mat, jie neturi supratimo apie atgailos dvasią ir krikščionišką pasimarinimą, kurio Kristus reikalauja; jie norėtų eiti į dangų be atgailos ir be gerų darbų. Tik tokių Kristus į dangų neleidžia.

Arba dar kitas priekaištas: kam reikalinga išpažintis? — Be abejo, jei Kristus nebūtų įsteigęs Atgailos Sakramento, mes galėtumėm klausyti: kam išpažintis reikalinga. Bet Kristus taip įsteigė, ir todėl išpažintis yra reikalinga nuodėmių atleidimui gauti*). Dar kitas priekaištas: kam katalikai garbina švenč. Dievo Motiną Mariją ir šventuosius? — O gi sekdami jų doro gyvenimo pavyzdį ir prašydami, kad jie mus užtartų pas Dievą, nes jie, būdami Dievo prieteliai, savo užtarymu daug gali. — Dar daug ir kitų priekaištų girdima, kurie nežinančius savo tikėjimo katalikus gali atšaldyti tikėjime.

Tačiau mūsiškiai protestantai nevarė didesnės propagandos, kad katalikus į savo klaidas atvestų. Paprastai jie gyvendavo ramiai. Tik atskiri žmonės pasitaikydavo stropesni. Po karo buvo bemėginanti ir pas mus įsikurti protestantų jaunimo organizacija V M C A, bet ji neturėjo pasisiekimo. Tačiau prieš porą metų pradėjo smarkiau veikti metodistų sekta, kurią rėmė savo pinigais Amerikos metodistai. Jie iš pradžių Lietuvoje skelbdavo žmonėms, kad kas tik priims jų sektą, tas gaus porą tūkstančių litų, arba kelis centnerius grūdų. Mat, jie nesitikėjo, kad Lietuvos katalikai, jei tik jie tikrai myli tiesą, priimtų jų klaidas. Todėl jie mėgino jų sąžinę papirkti. Jie manė, kad bent dėl pinigų gal koks katalikas ir atsizadės tiesos. Na, ir iš tikrųjų, atsirado silpnapročių lietuvių, kurie norėdami laimėti žemės turto, pardavė savo sąžinę. Pagaliau teko girdėti, kad ir tie pinigų žadėjimai užtrūko. Buvo jie pradėję net stebuklus skelbti. Jie sakė, būk šventoji Dvasia įkvėpusi kai kurias hysterikes**) ir t. t.

Taip pat šiek tiek daugiau veikia Lietuvoje Amerikos bibliškai, kurie dovanai siuntinėja katalikams savo raštus, kaip „pav. „Sargybos bokštas“ ir kitus lapelius, ar net knygas, kaip „Dievo arpa“, „Dievo planas amžių“. Tuose raštuose yra tiek nesąmonės, kad katalikas jų pasiskaitęs tik nusispiauna ir meta juos į pečių. Tokių lapelių kai kurie katalikai atsiuntė ir „Žvaigždės“ redakcijai parodyti. Čia randame biblistų svajonių, kaip „milijonai žmonių, dabar gyvenančių, nebemirs!“ — o tuo tarpu vis miršta ir miršta tie žmonės. Toliau randame paprastą šlykštų protestantų plūdimą ant šventojo Tėvo ir kat. Bažnyčios su piktos valios prasimanymais ir ignorancija. Mat, pragaras negali nurimti

*) Skaityk kun. Andruškos knygeles: **Išpažintis**.

**) Histerikėmis vadinama paprastai tokias moteris, kurios serga hysterijos liga. Ši liga pasireiškia tuo, kad vieni pajautimai tokios ligonės labai atšimpa, o kiti, pav. užuodimo ir skonio pajautimai labai sustiprėja, dėl menkiausios priežasties tokie ligoniai gali nepaprastai džiaugtis, arba staigiai pradeda verkti ir dejuoti. Dėlai savo dirksnių ir dvasios sutrimo hysterikės gali savo kalbose „iš adatos net kelis vežimus priskaldyti“ ir per ištisas valandas gali pripasakoti nepaprastiausių dalykų apie savo įsivaizduojamus liguistus sielos apsirėikimus. Nemokyti žmonės gali greitai tuos reiškinius laikyti stebuklingais, nepaprastais. Nuo tokių ligonių daugiausiai kenčia nuodėmklausiai.

ir turi reikalo kovoti prieš Kristaus Bažnyčią, — o pragarui kiekvienas kovos būdas yra geras, jei tik gali neatsargius žmones suklaidinti.

Neatsargių ir nesusipratusių žmonių, deja, atsiranda, ypač tarnaičių tarpe. Iš nelemto žingeidumo ar kalbinamos nueina į protestantų pamaldas, o palengvėl ir tikėjimą praranda.

Maldos Apaštalavimo nariai, jei tik turi progos, privalo įspėti tuos nesusipratusius katalikus, kurie nebrangindami savo švento tikėjimo pagrindų, priima klaidingas protestantų pažiūras. Juk tikrasis tikėjimas kiekvienam turi būti brangiausias, — nes tik tikrasis tikėjimas veda prie amžinojo išganymo, o klaidingu keliu einant, nors jis būtų patogus, einama prapultin. Ar aš būsiu amžinai laimingas, ar amžinai nelaimingas, — tai yra svarbiausias žmogaus likimo klausimas.

Sventasis Tėvas, kuriam rūpi sielų išganymas, įspėja visus katalikus ir perspėja visus nuo tokių protestantų klaidų; o Maldos Apaštalavimo nariams paveda per visą liepos mėnesį melstis ta intencija, kad katalikai visur susiprastų ir nepasiduotų apgaulingai protestantų įtakai, kuria jie stengiasi katalikus įtraukti į savo klaidas. Katalikas turi atsiminti: jei kas sąmoningai atsižada katalikų tikėjimo, priimdamas kurią nors sektą, tas negali būti išganytas.

O ypač gėda tiems, kurie dėl žemės naudos ar gėrybių atsižada savo tikėjimo sveikų pažiūrų ir tiesų. „Ką padės žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, savo gi sielai kęstų nuostolį“ (Mat. 16, 26).

Mintys mąstymui.

1. Kas tik išpažins mane (Kristų) žmonių akivaizdoje, tą ir aš išpažinsiu savo danguje esančiojo Tėvo akivaizdoje; kas gi manęs išsigins žmonių akivaizdoje, to ir aš išsiginsiu savo danguje esančiojo Tėvo akivaizdoje (Mat. 10, 32).

2. Jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo; bet kas bus ištvermingas iki galui, tas bus išgelbėtas (Mat. 10, 22).

3. Be (tikrojo) tikėjimo negalima patikti Dievui (Žyd. 11, 6).

Liepos mėn. Globėjas šv. Kamilas Lėlietis — liepos 18 dieną.

Tą dieną M. A. nariai, priimdami šv. Komuniją, gauna visuotinius atlaidus.

Kilęs iš aukštos Lėliečių giminės, apsigyvenusios netoli Neapolio, Kamilas savo jaunystėje ėmėsi kareiviško pašaukimo; bet greitai pateko į blogą kelią; ypač jis baisiai įprato lošti ir taip prasilošė, kad jis netrukus pateko į tokį skurdą, jog net priverstas buvo prašyti darbo pas Tėvus Kapucinus, kurie tada statė namus. Tačiau ne tik skurdas, bet ir Dievo malonė jį aplankė. Išgirdęs rimtą įspėjimą to vienuolyno gvardiono ir sujudintas Dievo malonės, jis visai pakeitė savo nusistatymą.

Dviem atvejais jis mėgino įstoti į Kapucinų ir Pranciškonų vienuolyną, bet didelė votis, kurią gydytojai laikė nepagydomą, vis jį priversdavo apieisti vienuolyną. Tada jis nukeliavo į Rymą, kame per ketverius metus šv. Jokūbo ligoninėje slaugė ligonis ir maro užkrėstuosius, o ypač guodė mirštančiuosius. Jo tėviška meilė ligonims, jo pamaldumas ir išmintingumas suteikė jam tokią visų pagarbą, kad jis buvo paskirtas visos ligoninės vyresniuoju. Bet jam didžiai skaudu buvo žiūrėti, kaip slaugytojai be meilės apsieina su ligoniais ir todėl jis pasiryžo įkurti tam tikrą religinę draugiją ligonims ir mirštantiesiems globoti ir guosti. Kad galėtų mirštantiesiems dvasinę paguodą suteikti ir aprūpinti juos amžinajai kelionei, jis pasiryžo tapti kunigu ir, nors jau turėjo 32 metus, sėdosi drauge su vaikais lotynų kalbos mokintis. Su didžiu stropumu išėjęs mokslą ir priėmęs kunigo šventimus, įsteigė jis savo sumanytąją draugiją, kurią Popiežius Gregorius XIV pripažino tikra vienuolija. Greitu laiku ta vienuolija paplito po Europos kraštus.

Su neapsakomu pasišventimu tos vienuolijos nariai tarnavo ligonims ir mirštantiesiems, ypač maro metu; bet ypatingai žymėjosi savo uolumu pats šventasis Kamilas, kurs ir viršmininkavimo atsižadėjo, kad tik laisviau galėtų ligonis globoti; pats sirgdamas, vilkdavosi vargingai nuo vienos lovos prie kitos, norėdamas bent kelis žodžius sergantiems pasakyti. Pagaliau sunkiau susirgęs, dievotai atidavė sielą Kristui, kuriam tarnavo ligonių pavidale, ir iš Jo gavo amžinąją paguodą, — 1614 metais.

Pritaikymas. Eikime ir mes šv. Kamilo pavyzdžiu, krikščioniškojo dvasiojo lankykimė ligonis, guoskime juos, tarnaukime jiems, ypač tuos, kurie serga mūsų namuose, aprūpinkime su tikra krikščioniška meile. O mirštantiesiems padėkime savo maldomis. Už tai ir Kristus bus mums gailestingas.

Ar žinai...

Ar žinai kam saulė šviečia,
Dvelkia šiltas pietų vėjas,
Kam gėlė žiedelį spiečia
Ryto rasai nuriedėjus?..

Mes į Džiaugsmą, į žvaigždynus,
Žemės kloniais — pas Praamžių,
Kurį pasaulį padabino —
Tiesiam kelią visą amžių.

Jam tik gėlės, Jam tik saulė,
Jam pietų vėjelis dvelkia;
Aš ir tu... — visa pasaulė
Lenkiam galvas susitelkę!

Bern. Brazdžionis.

I Jėzaus Širdį.

Jėzaus Širdį tą ugninę
 Meilės jūrą begalinę
 Garbinkime nuolatos.
 Ar varguose, ar džiaugsmuose
 Jai dėkingi būkime.
 Toj Širdy, Širdy geroj,
 Del mūs laimės sužeistoj
 Visą viltį dėkime.
 Nepražūsime, kur tik būsim,
 Jai vienai tikėdami.
 Jėzaus Širdį, tą Geriausią,
 Ir mylėkime labiausiai.
 Meilę duokime tik Jai!
 Jai kentėkim, Ją mylėkim
 Su Ja būsim amžinai.

L. B.

Dėkui.

Dėkui, dėkui, Jėzau mielas,
 Kad tiek meilės man teiki,
 Kad pas mane nuodėmingą
 Tu Geriausias ateini.
 Už klaidas mano skaitlingas
 Žmonės pasmerkė mane...
 Aš vaitojau nusiminęs
 Nedrįsau priimt Tave.
 Kaip norėjau, kiek kentėjau
 Tu, o Jėzau, nežinai.
 Kaip dabar Tavęs belaukiu
 Kaip ilgiuosi juk matai.
 Tu tarei man: „Eikš“, vaikeli,
 Aš miriau tik už kaltus“...
 Ir nudžiugo mano siela
 Žemėj radosi dangus.
 Kaip ilga bus ši naktelė,
 Kol rytojus beišaus,
 Kol širdis Tavęs ištroškus
 Vėl prie kojų prisiglaus.
 O tada, tada, o Jėzau,
 Ką už meilę prižadėsiu?
 Tik raudosiu už kaltybes
 Vos ištarsiu: „Jau mylėsiu“...

23. II. 1926.

L. B.

Birželis — šv. Eucharistijos garbinimo mėnuo.

Dievo Kūno šventės ir per ištisą birželį tebesitęsiančios Jėzaus Širdies pamaldos turi būti mums Eucharistijos garbinimo šventėmis. Užtat pažvelkime giliau, kas tai yra tos šventės, kokios jų savybės ir kokia nuotaika turi jose viešpatuoti.

1. Kas yra šv. Komunijos šventės?

a. Tai yra tikėjimo šventės. Šv. Sakramente yra jų mūsų tikėjimo išdas, sandėlis. Nors duonoje ir vyne mes Dievo ir nematome, tačiau tvirtai tikime, jog ten Jis tikrai yra. Tasai tikėjimas ir reiškiamas šitose Eucharistijos šventėse išoriniu būdu ir kuo iškilmingiausiai, kaip ir pridera Dievas garbinti. Taip, šv. Eucharistijoje yra tikrai pats Jėzus Kristus, pats Dievas. Veltui nori netikintieji savo menku protu Jį iš čia išmesti. Veltui jie stengiasi pamiršti net Jo altorius, kuriuose išganytojas budi, iškraipyti Jo žodžius apie Eucharistiją, aptemdinti Jo paveikslą. Jis gyvena tarpe mūsų, Jis yra mūsų ratelio viduryje! „Štai aš esu su jumis“. Jėzus yra su mumis; nei žmonių netikėjimas, neištikimumas ir net visiškas Jo apleidimas arba išsižadėjimas nepajėgs Jo išvartyti iš mūsų bažnyčių. Ecce Deus... štai Dievas, tikras Kristus, pasislėpęs Dievas po duonos ir vyno išvaizda. Ir mes tai jaučiame, mes tai nuvokiame savo siela. Kas būtų iš mūsų tikėjimo, jei mes Jėzaus neturėtume savo tarpe? Mes būtume našlaičiai, bejėgiai, kurių tikėjimas neturėtų galingiausiojo tikėjimo šaltinio-Dievo. O dabar? Dievą mes galime priimti į savo širdis. Kaip erelis pakilęs į debesų aukštumą linksmai plasnoja savo sparnais, į visas šalis skraido, siūbuoja, — taip ir mes priimdami švenč. Komunią Dievui džiaugiamės, ilsimės. Mūsų protas tada ilsisi, o per sielą eina šnibždėsys: credo, credo — tikiu, tikiu. „Tikiu, ką Dievo Sūnus sakė, nes už tuos žodžius nieko nėra teisingesnio“. Su šv. Tomu Akviniečiu ir mes kartojame tuos žodžius. O Dievui įžengus į mūsų širdį, ir mūsų tikėjimas darosi tvirtesnis.

Taip, Eucharistijos šventės turi būti mūsų tikėjimo šventėmis. Jose turi Dievo buvimas Eucharistijoje gyvai atsistoti prieš mūsų akis; o tą tikėjimą mes privalome reikšti gilia pagarba, kaip Dievui pridera. Nejaugi ir toliau galėtume žėisti dieviškąją išganytojaus Širdį, užmiršdami ją mūsų bsžnyčiose?

b. Tai yra vilties šventės. Šv. Komunijoje viltis auga iki tvirčiausios drąsos. Jos mums šiandien ypač reikia. Mūsų laikai atėmė mums dalį vilties, mūsų siela ne kartą paskęsta nusiminime; įvairūs laiko įspūdžiai, nepasisekimai ir vargai atėmė mums viltį ir drąsą, mes nuleidome rankas, laukdami, o nežinome, ko laukiame. Pasaulis be vilties ydose skursta. Neturi vilties

šalys, šeimynos nė atskiras asmuo. Visiems trūksta tos vilties jėgos, drąsos, kuri sunkumus niekais paverčia. Kame gausime vilties? Visos ydos, netobulumai, bailumas ir tamsiausias nusiminimas nyksta, kai švenč. Komunijos šviesa įsiveržia į mūsų sielas, kai mes pažinę tas ydas įgauname drąsos kovoti su jomis. Dievo artume viltis ir drąsa savaime kyla, auga; tada mes pakečiame savo galvas aukštyn ir giedame Jam giesmes. Kiek nelaimingų motinų įgauna šv. Komunijoje puikios vilties savo sunkiuose auklėjimo rūpesčiuose! Kiek ūkininkų atranda čia vilties geresnio derliaus! „Dievas mūsų pagalba ir stiprybė“! Išeina tūkstančiais syk iš mūsų širdžių. Tikrai, eucharistinis Dievas yra mūsų viltis, galybė ir turtas. Užtat dėl Jo šias šventes švęskime, Jam iškilmes kelkime! Jėzus daug prižadėjo, daug ir duoda tiems, kurie turi viltį Jame.

c. Tai yra meilės šventės. Šv. Eucharistija yra meilės Sakramentas, nes joje yra meilės Davėjas, pati meilė — Dievas. Iš meilės šis Sakramentas buvo įsteigtas, iš meilės Jėzus norėjo su mumis pasilikti. Juo daugiau mes tikime, juo smarkiau ir mylime. Kur gi toji meilė yra karštesnė, jei ne tame, kurs žino, kad Jėzus jo širdy yra? Mes priimame pačią meilę. Meile ir mes užsidegame. Meilė negali būti uždaryta, — ji veržiasi viešumon, ji uždega ir kitus. Čia atrandame didvyriškumo; mūsų vargai lengvėja, nes Dievo meilė juos lengvais padaro. Kas Dievo nemyli, tam ir šiaudas sunkus. Dėl šitos meilės kankiniai mirė, toji meilė randasi tasai nepaprastas šventųjų karžygiškumas, kuris mums kartais gal net keistas pasirodo. Meilė visus lyg jaunesniais dvasioje paverčia; mes esame tada galingi ir milžinai. Užtat nė Bažnyčia nesensta ir nesens, kol ji turės savyje šv. Eucharistiją, tą meilės galybę. Čia, toji meilė, randasi ir žymiausia krikščionybės savybė. Esi tiek geras krikščionis, katalikas, kiek tu meilės savyje turi. Iš meilės pažįstami Dievo vaikai.

Ir tos eucharistinės šventės turi atgaivinti mumyse meilę prie Dievo, Bažnyčios ir artimo. Čia daug kalbėti nėra reikalo, nes reikia tik veikti, mylėti. Meilė! Meilė! yra ir mūsų jėga, mūsų tikras atgimimas. Dėlto ir šį mėnesį visi mes turime dalyvauti eucharistinio Dievo garbinime. Tada atgims ir pražydės mumyse tikėjimas, viltis ir meilė.

2. Kokia nuotaika turi vyrauti tose šventėse?

Atsakymas savaime kyla iš virš išdėstytų šventės savybių, iš tikėjimo, vilties ir meilės. Čia mes matome, kad Dievas yra su mumis. Kur Dievas, ten pergalė. Užtat šių švenčių nuotaika — pergalė. Nors Dievo Kūno šventė ir Jėzaus Širdies garbinimas tampriai sujungtas su prisiminimu Jėzaus kančių, vis dėlto prieš mus žiba iškilmingas šv. Velykų rytas, pergalės rytas. Todėl ir mumyse savaime kyla drąsa kovoje, veiklumas ir jėga, pasitikėjimas ir pamaldumas, o sykiu ir meilė prie tos įstaigos, kurioje

mes pergalinge, būtent prie šv. Petro laivelio, Katalikų Bažnyčios, prie kurios vairo stovi šv. Tėvas.

a). Drąsos!.. Pasitikint savo pergale, kyla ir drąsa. Per žmonijos gi sielą eina neramumas, nedrąšos jausmas. Tasai nuleidimas rankų atsidavimas likimui, tas pesimizmas kasdien pasireiškia ir mūsų žmonių tarpe. Jei tokiaime ūpe yra ir mūsų žmoneliai, tai aišku, iš kur bebus juose drąsos ir jėgų kovoti su gyvenimu. Užsina, pavyzdžiui, vargai, skausmai, štai ir nuleidžia žmogus rankas, dejuoja, kaip dabar iš jų beišbristi ir t. t. Tiesa, gyvenimas nėra lengvas. Kelias į amžinybę yra siauras ir erškėčiuotas. Del to reikia drąsos, tikro vyriškumo, kad galėtume tuo keliu nuolat žengti pirmyn prie mūsų amžinojo tikslo — Dievo.

Meskime nuliūdinus, meskime abejones, giedokime giesmes mūsų vadui Jėzui Kristui! Tesujudina jos mus ir ištraukia iš mūsų širdžių tas liūdesio šaknis. Atsiminkime, kad mes turime Jėzų, — tat mums nėra ko bijoti! Pasiryžkime šiame mėnesyje ir ateityje dažniau artintis prie mūsų Vado stalo, ir bežiūrint įgausime naujų jėgų. Mums reikia drąsos mūsų tikėjimui išpažinti, kad mes nesidrovėtume pasirodyti katalikais esą.

b). Daugiau veiklumo, jėgos! Greta drąsumo eina veiklumas ir tvirtumas mūsų darbuose. Mūsų darbai turi būti remiami tvirtais pagrindais, kitaip mes tuoj pradėsime vargti ilsti. Reikalinga mums, kitaip sakant, energijos, kuri mūsų sunkenybes sumažintų, kaip pavasariais kad vandens galybė net storiausius ledus sulaužo ir sunaikina. O tokių ledų mūsų gyvenime pasitaiko daugybė. Užtat reikia mums turėti daug jėgų, tikros pasišventimo dvasios. Šv. Komunijoje, gi tos jėgos įgauname, nes čia mes priimam Patį Jėzų Davėją. Ta, Kurs veikia nuo amžių ir Kurs nenustos veikęs. „Eikite prie manęs visi, kurie vargstate... aš jus atgaivinsiu, sutvirtinsiu“, ir dabar dar Jėzus mums tebesako šv. Ostijoje. Eucharistinėse šventėse mes turime jaustis galingais, veikliais. Galingais, kad galėtume mūsų gyvenimo ledus sulaužyti, galingais, kad drįstume tikėjimo dalykus bei reikalus atstovauti ir prieš užpuolėjus tinkamai atsispirti.

c). Daugiau pamaldumo! Taip, pamaldumo, gyvo pamaldumo reikia mūsų laikams, to pamaldumo, kuris kyla iš gilaus ir gyvo tikėjimo, vilties ir meilės. Mūsų laikais toksai pamaldumas smarkiai puolęs; daug kas net drovisi krikščioniškai prakalbėti pasisveikinti, ir bažnyčioje gerai pasimelsti. Iš šv. Komunijos mes ir turime senti to atviro ir drąsaus pamaldumo. Čia atsiveria mums nauji pamaldumo šaltiniai: čia mes gyvai įsitikriname, kad Dievas mus myli, kad Dievo karalystė yra mums paslėptasis lobis, kad Bažnyčia yra bendravimas su Dievu, kad Išganytojas yra mūsų Karalius, meilus ir malonus Karalius. Meilė užtat prie šitos Dangaus Duonos verčia giliai tikinčiasias sielas statyti jai puikias bažnyčias. Nori rasti Dievą ir jame pasinerti, ieškok pamaldumo šv. Eucharistijoje, ten rasi sau viską.

Mums katalikams toji duona yra dievotumo šaltinis, gyvojo vandens šaltinis, kurio kiti tikėjimai neturi. Eucharistinis judėjimas ir pamaldumas prie šv. Jėzaus Širdies turi mūsų dievotumą kelti. Užtat ir šiose šventėse mūsų dvasia turi persiimti tuo pamaldumu. Jauni ir seni turi būti pamaldūs. Jauni, idant jaunystės audrose gautų jėgų ir tikro, vidujinio džiaugsmo, o seni, kad įgautų tvirtumo ir kantrybės senatvės amžiuje.

d. Didesnio pasitikėjimo! Žmogus prieš Dievą yra lyg lašelis jūroje, lyg lapelis audros blaškomas į visas šalis. Ką mokslininkai ir Bažnyčios daktarai apie Dievą ir šv. Apvaidą yra pasakę, yra labai maža, nes jie tik vieną antrą Dievo tobulybių bruožą teatskleidžia. O mes — galime šitą Galybių Dievą nešioti savo širdyse. Mes galime prieš Jį klūpoti ir Jam giesmes giedoti. Jei Dievas mums leidžia taip arti prie Jo prieiti, tai kaip Jis galėtų mūsų maldų neišklausti. Nusidėjėlis, lygiai kaip ir tasai, kuris jau pasiliuosavo iš savo nuodėmių per gerą išpažintį, — nė vienas jų neturi nė mažiausios priežasties Dievo gerumu nepasitikėti. Juk, Jėzaus Širdis yra ta pati, kuri anąsyk ligonius gydė, duoną daugino, iš numirusių prikėlė, jūroje audrą nutildė ir velnius išvarė. Tai kodėl mums prie tos Širdies nebėgti ir nešaukti: „Viešpatie, žinau, kad tu gali...“, tik tark vienintelį žodelį...!“ Ir dabar Jėzus šv. Eucharistijoj tešniūžda į sielas: „Štai, žiūrėkite, mirtis neįveikė manęs perkeisti, aš tebeturiu tą pačią meilę žmonėms“. Jėzus mūsų niekada nepamiršta, visada mus remia, o tik... mes žmonės Jį taip dažnai užmirštame. Atsilyginkime šiek tiek Jam už mūsų atšalimą, šaukime Jam „tikiau, tikiau,“ atnaujinkime pasitikėjimą!

e. Daugiau meilės Bažnyčiai! Bažnyčia yra Kristaus mintis; Jis ją kūrė lyg skulptorius statulą: pirmą sudarė planą, tada ėmė statyti ir dailinti. Iš išganytojaus lūpų išeidavo puikiausi palyginimai apie vieną, visuotiną Bažnyčią, valdomą vieno aukščiausio Ganytojo — šv. Tėvo. Viešpats myli Bažnyčią ir džiaugiasi, kad ji puikiai tebestovi, lyg koki Jo dailūs rūmai, Jo tėvainija arba poilsio vieta. Joje Jėzus yra ir joje Jis veikia. „Aš esu su jumis iki pasaulio pabaigos“. Užtat Bažnyčia yra šventa įstaiga, nes ji yra taip artimuose santykiuose su Dievu, tai „corpus Christi mysticum“ — kaip ją vadina Kat. Bažnyčios teologai — tai dvasinis Jėzaus kūnas, kurio nariai mes katalikai; Bažnyčia yra šventa draugija; nes Jėzus šv. Eucharistijoj yra tobuliausias jos narių ryšys. Ir iš mūsų kiekvienas turi malonę — būti kataliku. Del ko mes negimėme stabmeldžiais ar heretikais? Juk ir tai galėjo atsitikti. O štai mes esame Jėzaus Bažnyčios vaikai, esame tikroje, šventoje Dievo įstaigoje, katalikų tikėjime. O kokia laimė, koks džiaugsmas! Galime taip arti Dievo būti, net daug arčiau, negu mes tai sau vaizduotis galime. Del to, ir mes turime žadinti savyje daugiau meilės Bažnyčiai! Dirbkime jai, rūpinkimės jos reikalais, kiek galime ginkime ją nuo

jos priešų, o reikale mes turime būt pasiryžę net mirti už ją. Dirbti dėl Bažnyčios, reiškia dirbti dėl Jėzaus.

Iš viso, kas iki šiol pasakytą, matome, kad birželio mėnuo gali likti tikru tikėjimo atgimimo mėnesiu. Tik reikia dirbti. Užtat atnaujinkime birželines pamaldas. Šeimynos, ištisos parapijos su klebonu priešakyje galėtų iškilmingai pasiaukoti Jėzaus Širdžiai; tada jau tikrai ir mūsų šalis susilauktų nepaprasto Dievo palaiminimo. Eucharistininkų kuopelės ypač turėtų rūpintis artintis prie Kristaus. O ypač kiekvieno kataliko turi būti šventas rūpestis šį mėnesį dažniau aplankyti dangišką stalą. Tuo būdu atsinaujintų ir mūsų šalies veidas. Tada mumyse vyraus meilė, tikėjimas ir viltis, tada būsime „vienos širdies ir vienos sielos“, nes vieną Kristų savyje turime, prie vieno stalo einame ir vienos motinos-Bažnyčios vaikai esame.

Miškų Juozas.

Kas pamiršta?

Daug pas mus šiais laikais kalbama, ginčijamasi, daug judama ir veikiama. Bet kaž kodėl tas darbas vis nesiseka, lyg rodos, tuos ratus kaž kas laiko, kad jie nesisuktų. Daug pas mus yra organizacijų: Pavasarininkus dešimtimis tūkstančių skaitome, Ateitininkus tūkstančiais, visa šalis katalikiška ir vis dar nesiįjačiame stiprūs. Delko taip? Atsakymo, man rodos, nereikia toli ieškoti. Aišku delko. — Mes užmiršome maldą! Jeigu retkarčiais meldžiamės, tai dažnai tik lūpomis. Nenuostabu, kad ir nuo bedievių grėsia pavojus; todėl ir valstybės gyvenimas nesiseka kaip reikia. Tik atsimink Senąjį Įstatymą. Vos tik izraelio tauta užmiršdavo Dievą, tuoj papildavo nelaimės, arba net priešai juos užpuldavo, pavergdavo, bet jei susiprasdavo ir grįždavo prie Dievo, — tuoj vėl viskas kuo geriausiai sekdavosi.

Ar pas mus manome kitaip? Kai mūsų tėvynė įgijo laisvę ir dar jaunutė bolševikų ir kitų priešų buvo užpulta, tai gal kas manė, kad čia lietuviai vieni išgrūdė tūkstančius ir šimtus tūkstančių priešų? Gal kas taip ir dabar dar mano. Bet man tai aišku, kad keletas kareivių, be tinkamų ginklų, be maisto, be prisiruošimo nebūtų įstengę to padaryti. Čia buvo pagalba iš kur kitur. Jei nori žinoti iš kur, paklausk tavo senos močiutės, tėvelio, sesutės ir tau pasakys, kas padėjo gelbėti tąsyk tėvynę. Dunda žemė nuo šuvių, šviečia naktys nuo ugnių, o antai prie išganytojo kryžiaus parpuolus sena močiutė ir jos pailsusios lūpos dar vis kartoja: nuo maro, bado, ugnies ir karo išgelbėk mus Viešpatie! Lyg tas Mozė iškėlęs rankas laiko, kol priešai bus visiškai sugniuždyti. Pabaigę kovas, gal nevienas prisisegė prie krūtinės pergalės ženklą, gal ne vienas buvo ant rankų nešiotas ir gėlėmis apsagstytas. Tik viena toji močiutė neieško pasaulio garbės, nes niekas nė netikėtų, kad

ji kuo nors galėjo prisidėti prie pergalės. Ji vėl klūpo prie to paties kryžiaus ir jau dabar džiaugsmo ašara ritsi per raukšlėtą veidą, nes dėkoja Aukščiausiam už išliuosavimą tėvynės iš nelaimių.

Ačiū Dievui, jau tėvynė nuo to baisaus karo toli, jau bolševikai nė nemėgina daugiau pulti. Viskas, rodos, būtų tvarkoje. Bet, bet... gresia mums daor tūkstančius kartų didesnė nelaimė! Netikėjimas, o su juo drauge ir doros nupuolimas artinasi kai kokis siaubūnas. Ir reiktų, rodos, čia bijoti saujelės bedievių. O lyg mes jų bijome? Iš tikro mes jų nebijome, bet bijome patys savęs. Bedieviai svetima nelaime tik moka pasinaudoti. Mes patys kalti. Paimk katalikišką laikraštį: apie Dievą kai kuriame nė ženklo. Nueik į tautos įvairias įstaigas nežinai pats ar ne į magometonų namą patekęs: jokio katalikybės ženklo. Pasisveikink su žmogum, — reikia ilgo laiko iki patirsi, kad jis vienamintis draugas. Eini į bažnyčią, saugok Viešpatie, kas apie duris dedasi! O ir šeimynose vietoj senovės maldingų papročių, kada vakarais gražias giesmes, o rytais ražančių giedodavo, šiandien stovi ant stalo kortų kaladė, o šalia degtinės butelis. Nori praeinant pasakyti: „Garbė Jėzui Kristui“, išgirsi burbtelėjimą arba net priešingą žodį. Dabar jau aišku, delko mus Dievas rengiasi bausti ir tikrai gali mus nubausti, jei nepasitaisysime. Užmiršome Dievą, o liejamės sau auksinius veršius, lyg žydai ties Sinajaus kalnu, bet gali ir mus patikti tokia nelaimė, kokia patiko tuos neklaužadas žydus. Mūsų žemelė gali tasyk kraujais paplūsti, kai pajusime nelaimėj beesą, tame išsvajotame bedievių rojuje, kai mūsų vaikeliui nevalia bus mokykloj persižegnoti, o mums patiems į bažnyčią nueiti, kaip pas bolševikus jau dabar yra, o mes norime bandyti ir žaisti su pavojumi. Pasakoja atsitikimą vienas misijonorius, pargrįžęs iš Indijos. Jis einęs per vieną kaimą,—žiūri vaikelis voliojasi po smėlį ir pasiėmęs šatrą taikosi suduoti baisiai gyvatei, kuri netoliausia šildosi prieš saulę. Mat, jis norįs pažaisti. Motina pamačius apmirė iš baimės, nori rėkti neišrėkia, nori bėgti, nepabėga. Laimė, kad laiku spėjo pribėgti kitas kaimynas ir užmušęs gyvatę numetė į krūmus. O vaikelis danu verkti, kam, girdi, iš jo gražų žaislą atėmė. Ar tai ne mūsų vaizdas?

Čia yra kiekvieno kataliko ir katalikės pareiga gelbėti savo brolius. Kuo gelbėti tai šis pavyzdys tuojau viską paaiškina. 1873 metais Mainco diecezija (Vokietijoje) neteko vyskupo. Reikia rinkti naują. Bet laikai tuokart buvo baisūs, nes artinosi tikėjimo, kova „kulturkampfu“ vadinama, kada katalikai buvo persekiojami, vienuoliai išgrūdžiami iš Vokietijos. Ir tokiais laikais reikia rinkti vyskupas. Visi sutarė, vyskupas turi būti Ketterlis (†1877), bet jis jokiū būdu nenorėjo apsiimti: jis esąs silpnas, bejėgis ir t. t... o laikai toki baisūs. Kas daryti? Bet štai nakčia,

vos spėjo sumerkti akis, antai jis mato paprastą mergaitę, klūpančią bažnytelėj prieš altorių ir kalbančią į V. Jėzų: „Brangus Jėzau, Tu žinai, kad aš silpna mergaitė, kiek aš galiu, ir melstis prastai meldžiuosi, bet jeigu šį tą reiškia, mano maldos sunaudok jas“. Ketleris atsikėlė visai kitoks, nė žodžio netares apsiėmė būti vyskupu, nes žinojo, kad jo diecezijoje yra mergaitė, kuri savo maldomis vyskupaus, o jis tik vardą nešios. Žinome, kad vyskupas Ketleris yra pasižymėjęs savo neišsakytais darbais; ypač darbininkams labai daug gero padarė ir savo veikimu pralenkė kuo ne visus tų laikų politikus ir mokslininkus.

Kartą važiuoja lankydamas dieceziją, sustoja viename vienuolyne, pernakuoja ir rytą laiko šv. Mišias. Tik bedalindamas švenčiausį, staiga sudreba, ko tik neišmeta iš rankų kieliko. Štai klūpo prieš jį toji pati mergaitė, kurią sapne matė. Greit susivaldęs vyskupas baigė šv. Mišias ir liepė po vieną seserį pašaukti, jis norįs kiekvieną palaiminti. Visos atėjo, bet tos mergaitės nesimatė. Perdėtinė pranešė vyskupui, kad jau visos atėjusios ir gavusios palaiminimą, už ką esą visos dėkingos. Bet vyskupas laukė ir liepė geriau apžiūrėti, gal ne visos. Tada perdėtinė atsiliepė, kad esanti dar viena paprasta mergaitė, kuri gano darže karves, bet ar verta jį šaukti? Ji ir pati sakėsi, kad teiktusi Jūsų Ekselencija jai atleisti, nes ji neturinti nei gražesnio rūbo ir nedrįstantį ateiti. Bet vyskupas tol nenusileido, kol pamatė tą pačią mergaitę klūpančią ir laukiant palaiminimo. Vyskupas klausinėjo, ką ji veikianti. Mergaitė pasipasakojo: nieko geresnio neveikianti, tik gananti karvutes, meldžiantis ir aukojanti visą V. Jėzui. Vyskupas paragino ir toliau taip daryti ir davė tėvišką palaiminimą, bet savo širdy jautė, kad jis turėtų klaupiti ir prašyti iš tos mergaitės palaiminimo.

Tai dabar manau, aišku, kiek gali Dievo akyse vienas žmogus jeigu, jis nusižeminęs ir kūdikiškai meldžiasi. Prieš tokią maldą neišturės jokios tamsybių galybės. Kad mano balso paklausytų gerbiamieji mūsų veikėjai, kaimo ir miesto jaunuoliai, Ateitininkai ir Pavasarininkai, vyrai ir moterys, jaunikaičiai ir mergaitės, pradėtų maldauti Dievo prieš darbą ir po darbo, o dar, jei patinka, įsirašytų į Maldos Apaštalavimo švenč. Jėzaus Širdies Sąjungą, tada mes būtume galingi ir niekas nedrįstų prieš mus nė rankos kelti, nes jeigu Dievas su mumis, kas prieš mus!

Iš tikro Dievo akimis žiūrint, tai ir toji politika ir tie visi darbai tai lyg skruzdėlių judėjimas. Jei mus angelas sargas nuneštų ties saule ir iš ten parodytų žemę, tai vargiai ją beįmatytume per tokį toli ir per žiūronus ji pasirodytų lyg koks aguonos grūdas. O ant tos aguonos grūdo tų poros milijardų žmonių nė neįžiūrėsi, o ką kalbėti, jeigu jau net iš orlaivio tie žmonės atrodo kai skruzdės. Jei visa žemė maža, tai atskiros tautos, o mūsų tėvynė su savo keliais tūkstančiais hektarų ir su pora milijonų žmonių Dievo akyse tai lyg skruzdėlių krūvelė.

Tikrai gražūs tie žodžiai: „Atsimink, žmogau, kad dulkė esi ir į dulkę pavirsi“. Ir po to vaizdo dabar girdi, kaip tau į ausį šaukia: mums dabar nereikia Dievo, Bažnyčios, tikėjimo, mes esame visagaliai dievai. Tai matome koki dievai! Čia lygiai atrodo, jei mes turėtume ant skruzdėlių valdžią ir kokią dieną ima skruzdės susitaria, pakelia prieš tave revoliuciją, ką sakau, net paskelbia, kad esi nuverstas nuo sosto. Tai aš manau, mes skruzdžių labiau išsigąstume, negu Dievas tokių šauksmų. Bet kad Dievas už tokį vieną bedievių šimtą gerų gali nubausti, tai irgi aišku.

Bet jei gyvu tikėjimu melstis, tai Dievas gali vienu mostelėjimu pakreipti visa kitomis vėžėmis. Mes be Dievo nieko negalime, o su Dievu viską. Viešpats Jėzus pats pasakė: „Jūs be manęs nieko negalite“, net ištarti žodį Jėzus. Bet liepė melsti: „Prašykite, o gausite, ieškokite, o rasite, belskite, o bus jums atidaryta“. Taigi melskis ir dirbk!

J. Bružikas S. J.

Palaimintas Eymardas.

(Užbaiga).

1851 metais pasiūstas į miestą La Seyne sur Mer, kaip svarbios auklėjimo įstaigos direktorius. Čia kiek daugiau turėdamas laiko, labai dažnai lankydavo Jėzų Eucharistijoje, ir susitaręs su savo geru pažįstamu De Kvers įsteigė Tolonos mieste naktinį Švenčiausio Sakramento garbinimą. Nuo to laiko iki 1856 metų, kunigas Eymardas, žinoma, ne be Dievo įkvėpimo, ėmė rūpintis Švenčiausio Sakramento Kongregacijos įsteigimu. Nė jokių žemišku dalyku nesirūpino, jo didžiausias rūpestis buvo Eucharistija. Stengėsi kuo toliausia savo širdį atitraukti nuo žemės dalykų, kad tik geriau prisitartinus prie Dievo. Štai ką jis pats sakė: „Reikia savo sieloje palikti daug vietos ir leisti Dievui ją užpildyti; reikia nuolat dirbti mūsų nusižeminimui, nes Dievas nepadarys per mus didelių dalykų, jei mes neišsižadėsime savęs“. Nuveikęs daugybę sunkumų, Marijai padedant, pasiliiuosavo iš Marijos Oblatų kongregacijos ir ėmė tiesti pamatus Švenčiausio Sakramento kongregacijai, kurią Paryžiaus Arkivyskupas tuoj patvirtino ir Eymardui dovanojo vienus rūmus, kuriuose buvo įsteigta pradėtojo darbo sostinė. Tai buvo pirmoji Švenčiausio Sakramento įstaiga. Birželio mėn. 1 d. tą pačių metų kun. Eymardo draugija jau turėjo savo tabernakulį ir prieš jį ėmė viešai garbinti Eucharistinį Danguaus Karaliaus sostą. Čia ir pats Išganytojas yra pareiškęs, kad Jam malonu būti su žmonių sūnumis. 1857 metais darbas jau buvo galutinai sutvarkytas ir įstatytas į tikrą vėžes, ir vis kas kart augo ir plėtojosi. Kartu su Švenčiausio Sakramento kongregacija užsimezgė Švenč.

Sakramento tarnaičių draugija. Jos labai daug pasidarbavo viena mergina, vardu Guillot, kuri ir buvo pirmoji draugijos viršininkė. Guillot, išgirdusi apie naują švenč Sakramento kongregaciją, patariant šv. Jonui Vianney, nuvyko į Paryžių, kur jau buvo šv. Sakramento garbintojų namai ir visiškai pasidavė kun. Eymardo valdžiai ir paklusnybei, kaip kad jai buvo pataręs šv. Jonas Vianney. Kun. Eymardas norėjo, kad jo įsteigtosios šv. Sakramento garbintojos baltais rūbais vilkėtų ir vadintųsi šv. Sakramento Tarnaitėmis. Tuo maž daug laiku kun. Eymardas paruošė joms regulas, sutvarkė jų vadovybę ir savo aiškais jas pamokydavo, padrasindavo sunkumuose, o labiausia tai nurodydavo, kaip siekti krikščioniško tobulumo per ŠS. Eucharistiją, nes toks jau buvo jų draugijos tikslas. 1

1059 metais Merandos Vyskupiui leidžiant, kun. Eymardas atidarė Marsilijoje naują savo kongregacijos įstaigą. Laikui bėgant šv. Sakramento garbintojai vis dauginosi ir stiprėjo. 1863 metais Popiežius Pijus IX galutinai užtvirtino kongregacijos regulas.

Kunigas Eymardas ne vien savo kongregacijos reikalais dirbo, bet buvo ir nenuilstamu skelbėju Dievo žodžio įvairiuose Prancūzijos miestuose ir vyskupijose. Kur tik jis pasisukdavo, visur patraukdavo ir didžiausias minias savo pamokslais. Tačiau prikamuotas, nuilsęs nuo sunkių darbų ir ligos, gydytojų patariamasis, 1868 metais sugrįžo į savo gimtinę, kad bent kiek atgavintus savo susilpnėjusią sveikatą. Bet vos tik spėjo sugrįžti į La Mur d'Iserę, kaip smarkiai susirgo ir 1868 met. rugpiučio mėn. pirmąją dieną, pasimirė, turėdamas 57 met. amžiaus. Kitą dieną buvo iškilmingai palaidotas; bet 1877 metais jo kūnas buvo atrastas sveikas ir buvo perneštas į Paryžių ir palaidotas jo paties įsteigtoje kongregacijos bažnyčioje.

Kunigui Eymardui dar gyvam bėstant jau visi žinojo, kad jis yra nepaprasto šventumo žmogus, o jam mirus, gandas apie jo šventumą dar plačiau pasklido, taip kad neilgai trukus R. K. Bažnyčia jį pripažino garbinguoju (venerabilis), o 1925 metais birželio mėn. 2 dieną jis tapo paskelbtas palaimintuoju.

Kunigas Eymardas be šventumo, dar pragarsojo ir savo raštais, nors iš tikrųjų jis pats, rodos, neturėjo nė jokio noro ką nors rašyti ir duoti spaudai, o jei ką ir rašė, tai tik bendrais bruožais pasižymėdamas savo pamokslus. Tuos kun. Eymardo raštus surinko jo dvasios sūnus Albertas Tesnière ir be to, jis dar užrašė nemaža kun. Eymardo sakytų pamokslų. Pal. Julijonas kaip melsdavosi taip ir kalbėdavo. Jėzus ŠS. Sakramente jo pamokslų turinys, pradžia ir pabaiga. Jis buvo jo praeitis, dabartis ir ateitis. Kunigas Eymardas savo gyvenimu, pamokslais ir raštais išjudino iš miego atslusias žmonių širdis, uždegė jas meile Eucharistijos Dievui. — „Kunigo Eymardo raštai, — sako Bolonijos Arkivyskupas, — labai daug padės išsiplatinimui Kristaus Eucharistinės Karalystės žemėje, kaip kad sako pati Eymardo

kongregacijos sistema. „Adveniat regnum tuum Eucharisticum,— teateina Tavo švenč. Sakramento Karalystė“.

Prisiminus tuos taip nesenai įvykusius Eucharistinius kongresus, kuriems kun. Eymardas davė pradžią, nesinorėtų tikėti, kad tai paprasto kunigo darbas. Visas šių laikų Eucharistinis judėjimas, galima sakyti, kilo iš kun. Eymardo. Perskaičius nors vieną puslapį jo raštų, negalima nepamilti To, Kuris savo garbės išsižadėjo dėl mūsų meilės. Kiekvienas sakinytis paliečia giliausias širdies gelmes ir verste verčia mylėti Kristų švenč. Sakramente. Negalima rasti nė vieno jo raštelio, kuriame nebūtų gilaus turinio. Jo išsitarimai apie šv. Sakramentą, tai yra santrauka viso to, ką yra pasakę gilūs teologai; juose randama gilių jausmų ir kilnių krikščioniško mokslo minčių apie šv. Eucharistiją. Kun. Eymardo mintis apie šv. Sakramentą galima pilnai palyginti su „Kristaus Sekimo“ knygielių mintimis, kuri yra pirmoji knyga po Evangelijos. Kun. Eymardo raštai, ne vien gaivina mūsų tikėjimą į tą dievišką Paslaptį, bet taip pat duoda ir kaž kokį dvasios sustiprinimą ir ragina visiškai pasi-
švęsti šv. Sakramento garbei.

G.

Sek Mane!*)

Vasara. Švelnus, tylutis vėjelis, slinkdamas per žemelę glosto ją myluoju. Žaliuose laukuose siūbuoja vėjo linguojami dideli, gražūs rugiai. Pievos pasidalinios kvapsnutėmis gėlėmis, tarsi į didelę šventę rengdamosi.

Grazi buvo šventadienio diena. Saulutė buvo jau pietuose ir savo šiltais spindulėliais šildė juodąją žemelę, linksmi šypsojosi pasauliui. Lauke suskambėjo įvairūs balsai. Skambėjo, aidėjo paukščių dainelės, kildamos vis aukštyr ir aukštyr pas Aukščiausiąjį. Ažuolyne girdėjosi jaunimo dainelės.

Dainių Jonas, septintos klasės mokinys, atsiskyręs nuo žaidžiančiųjų būrio nuėjo nuošaliai į ažuolyną. Radęs gražią pievelę, atsigulė ant minkštos žolelės pailsėti. Atsigulęs, užsimastė apie savo ateitį. Staiga prieš jį atsirado žilaplaukis senelis. Jonas nustebė... „Būtų malonu, kad jis man ką nors papasakotų“ pamanė jis. Senelis, lyg supratęs jo mintį tarė: „Sūneli, nori, kad aš tau ką nors pasakysčiau?“ Jonas nesuskubo nė atsakyti kaip senelis pradėjo.

— Labai senai iš nepasiekiamų aukštybių nužengė Viešpast, ant žemės, kad išliuosavus žmoniją iš kūno vergijos. Tyliai, tyliai ėjo Jis nuo minios prie minios žmonių, kurie skendo nuodėmių, piktybių jūroje. Ėjo maloniai kviesdamas prie savęs: „Eikite prie manęs, kurie vargstate, aš jus priglausiu, duosiu ramybę,

*) Šis rašinėlis skaitytas Kauno Moksleivių At-kų Eucharistinių susirinkime 1926 m. kovo 21 dieną.

laimę. Leiskite, priimkite mane, aš jus suraminsiu, paguosiu, jūsų neapvilsiu..." Bet minia negirdėjo, nejautė kaip Jis kalbėjo į jų širdis ir meldė priimti. Jie pamynė Jo šauksmą... Veržte, veržėsi paskui kitą balsą, kuris jiems žadėjo didžius turtus, aukso kalnus. Minių minios bėgo paskui kitą balsą, rinkosi savo širdies valdovu, kelionės draugu Pikto dievaitį. Jie sekė jį, bet nerado žadėtosios laimės... Auka po aukos bėgo į Apgaulės valdovo pinkles, žūdavo jaunos, jaunutėlės sielos, žuvo ir... dar žūsta... Pažvelk!

— Senelis ištiesė ranką ir parodė. Prieš Joną pasirodė baisi, banguojanti jūra. Jos tamsios bangos putodamos užė, draskė krantus, baisiai šniokšdamos, krito atgal. Tarp tų baisių bangų jis pamatė skęstančius žmones. Jie skendo blaškomi putojančių, baisių bangų... Tiesė rankas, šaukėsi paskutinės pagalbos, bet nieks jiems nedavė, negirdėjo... Tik jūra vis baisiau ir pikčiau užė, niršo pagrobama vis daugiau ir daugiau aukų. Virš jų skraidė Pikto dievaitis, juokėsi, tyčiojosi iš skęstančiųjų... Tai buvo jo aukos... „Gelbėk, gelbėk!“ — šaukė nelaimingieji. Pikto dievaitis dar labiau nusikvatojo baisiu pilnu neapykantos juoku. Jonas sudrebėjo. Staiga viskas pranyko, nebebuvo senelio nei tos baisios jūros, tik jo ausyse tebeskam-bėjo žūstančiųjų šaukimas: „Gelbėk, gelbėk!“ Jis jau norėjo eiti, bet susilaikė... Prieš jį stovėjo gražiausias vaizdas.

Vidury minios stovėjo išganytojas. Jis stovėjo tarp laimingųjų minios, glaudė juos prie savo širdies... Laimino juos ir dalino Dangiškąją Angelų duoną. Skaisčiomis, nekaltomis lūpomis giedojo žmonės jam padėkos giesmes. Pamatę Joną kvietė jį irgi prie Jo: „Eik“, — šnabždėjo nekaltos sielos... „Eik prie Atpirkėjo, prie Gyvybės šaltinio... Eik pasisemk savo dvasiai jėgų... Paskui eikim išliuosuokim žmoniją „Eik, eik“ skambėjo aplinkui jam. Jonas išlėto, nedrąsiai priėjo prie išganytojaus... O Jis davė jo sielai maisto... Ir atgijo suvargus siela... Susyk ji pasijuto stipri, galinga ir, tartum, pakilo nuo žemės purvų, ten į aukštybes. Sustiprinęs, pasotinęs savo dvasią, kartu su kitais ėjo Jonas gelbėti žmonijos...

Štai vėl baisi juodoji jūra... Vėl skęstą žmonės ir Pikto dievaitis. Jie eina... eina gelbėti žmonijos, liuosuoti skęstančiųjų, nors, ir Pikto dievaitis jiems trukdo... Nors baisioji jūra vis labiau ir labiau užia. Bet jie jų nebijo!... Su jais išganytojas, jis laimina jų darbus, stiprina juos... Jau tuoj išstisus nelaimingųjų būrius išgelbės... Ir skuba... eina... O jūra šniokščia, putoja...

Bet kas tai?... — Nieko nėra... Vien girdis ažuolų ošimas... Saulutės paskutiniai spinduliai gęsta ir gražiai atsispindi ažuolų lapuose. Girdis paskutiniai akordai jaunimo dainos.

Jonas pašoko. „Aa, tai buvo vien sapnas. Kaip gaila... Ne, aš pasiryšiu įvykinti jį gyvenime. Eisiu per gyvenimą širdyje su Kristum... Eisiu, auklėsiu žmoniją, gelbėsiu ją iš gyvenimo piktosios jūros“... „Eik, eik“, skambėjo jo ausyse balsas. Eik, ištrauk skęstančią žmoniją — ošė jam ažuolai, kalbėjo paskutiniai saulės spindulėliai, pilkoji lakšutė ir visas, visas pasaulis... *Sl.*

Kryžius.

Kryžius medinis Išganytojaus —
 Meilės mokykla, mūsų viltis.
 Tas nebebijos jokio pavojaus,
 Kas tik šį ženklą aiškiai matys.
 Kryžius vadovas, kryžius ramybė
 Sielai suvargintai žemės vargais,
 Kas pamylės šitą ženklą galybės,
 Tas kitos laimės jau nebegeis.
 Širdžiai susopus, audrai pakilus, —
 Škubink prie kryžiaus, skubink greičiau:
 Čia liesis žodžiai saldūs ir tylūs,
 Iš čia prie laimės būsi arčiau.
 Širdžiai atšalus, meilei pranykus —
 Nenusimink, tiktai melskis karštai,
 Kryžiui aukok savo skausmo vainikus —
 Ir suraminimą gausi už tai
 Mirus motutei, mirus tėveliui
 Kas tavo jauną širdį paguos?..
 Glauskis prie kryžiaus, klaupkis ant kelių, —
 Jis suramins tave tavo varguos'.
 Akys rasoja tau, širdį gal sopa?
 O, žemė laimės tau neišmels!..
 Kapas užbaigs tavo tikslą dvejoją,
 Kryžius ant kapo kai reiks — prikels.

J. Jakutis.

Toj Širdyj.

Toj Širdyj' rasim paguodos
 Kada dienos sunkios, juodos
 Mūs gyvenime užeis:
 Jos šviesumas, jos ramumas
 Meilią šviesą mums paskleis.
 Melskim, melskim, kad tą Širdį
 Kuri viską mato, girdi
 Žemėje visi mylėtų.
 Ar varguolis, ar turtuolis
 Savo viltį Joj turėtų.
 O tada, tada ant žemės,
 Kur dangus nuolat aptemęs
 Meilės saulė vėl užšvistų
 Vargdienėlis, našlaitėlis
 Taip graudingai nepravirtų.

L. B.

Flegmatikas.

Flegmatiko siela, kaip jau buvo minėta*) gaunamuosius išpūdžius silpnai teatjaučia arba ir visai jų nejaučia; jis silpnai tesijaučia stumiamas reaguoti, arba veikti darbu ir imtis atatinamų jo išpūdžiui priemonių, arba ir visai nieko nesiima; išpūdžiai jame greitai pradingsta.

Bendrosios flegmatiko savybės.

1. Flegmatikas nedaug teturi intereso įvykiams, kurie aplink jį dedasi. Tačiau čia reikia saugotis klaidos: žmonės, kurie paviršutinai sprendžia, neretai laiko flegmatiku tą žmogų, kuris nesisidomi tais dalykais, kurie juos pačius smarkiai sudomina. O juk žinoma, kad vienoj kurioj nors srity galima nerodyti jokio susidomėjimo, o kitos srities dalykai gali jam būti ir labai įdomūs, — tokiu atveju dar nereiškia būti flegmatiku. Flegmatikas greičiau pasižymi tuo, kad jis apskritai neturi gyvo intereso vis tiek kuriems daiktams. Sunku yra įduoti flegmatikui entuziazmo arba užsidegimo net geriausiems dalykams. Idealai jo nejaudina. Kame visi kiti, ypač jaunuoliai, turi daug užsidegimo, ten flegmatikas atlieka savo dalyką su paprastu šaltumu.

2. Flegmatikas maža teturi linkimo veikti, — anaip tol, jis yra labai linkęs į ramumą, poilsį ir patogumą.

3. Flegmatiko mąstymas yra palengvas, lėtas, tingus. Apskritai, viskas pas jį vyksta ir plėtojasi palengva.

Šviesiosios flegmatiko pusės.

1. Flegmatikas nepigiai tesusierzina, net tada, kai jis yra įžeidžiamas, kas nors jam nepasiseka arba tenka kentėti. Kai visi kiti jau nekantrauja ir pyksta, jis vis dar neranda pagrindo, kodėl jis turėtų prarasti savo ramybę. Ta flegmatiko savybė yra tikrai vertintina. Susierzinimas ir pyktis padaro daug pikto ir sugriauna daug gero. Bet niekas dar nesigailėjo, kad laikė ramumą. Tačiau ir flegmatikas galima suerzinti, ypač tuo, jei jam nuolat kliudysi, arba norėsi sudrumsti jo ramybę ir patogumą. Kai jam sukliudysi jo ramų įprastą užsiėmimą, žaislą, veiksmą, pav. priversdamas jį dalyvauti pasikalbėjime, kurio jis nemėgsta, tada tavo geri santykiai su juo sugriauti. Tiesa, jo pyktis nebus didelis, bet vis dėlto jis pasidarys šiek tiek niurzgus.

2. Kadangi flegmatikas nėra linkęs į entuziazmą arba užsidegimą, tai jo nepagauna tuščias viršujinis blizgėjimas ir tušti posakiai. Jis pasilieka ramus, apsimastęs, šalto kraujo, ir išlaiko blaivų, praktišką sprendimą, nebent ir čia jo tingumas jam kliudytų.

*) Palg. „Žvaigždė“ 1 num. p. 25).

3. Naujoms idėjoms flegmatikas yra šaltas ir nepalankus. Tai jį apsaugoja nuo klaidžiojimų. Visa, ko žmogus imasi, pirma turi ramiai apsvarstyti, o ne tuoj akiai griebtis. Nesulyginamai brangesnis mums yra žmogus, kurs mums sako: aš tą dalyką apgalvosiu, — negu tasai, kuris, dalyko nė kiek nesupratęs, tuoj pritaria ir pasižada, bet netrukus pasitraukia.

4. Flegmatikas yra įpročio žmogus, kurs nemėgsta keisti savo senojo įprasto kelio. Tai jam duoda pastovumo, kurs jį saugoja nueiti netikru keliu. Jis yra konservatyvus.

5. Flegmatikas darbuojasi palengva, bet nenulstamai, — tik prie darbo jam nereikia daug mąstyti ir daryti didesnių pastangų.

6. Flegmatikas neturi jokių didžiųjų aistrų ir nestato gyvenimui jokių didžiųjų reikalavimų.

Tamsiosios flegmatiko pusės.

1. Flegmatikui trūksta idealizmo: jis nėra linkęs siekti jokio aukštesnio tikslo. Ta stoka idealizmo, ypač jaunuose metuose, skaudžiai atjaučiama: jaunuolis, ko nors siekdamas, dirba savo darbą lyg apsnūdęs, be lakumo, be didesnių pastangų, be užsidegimo ir džiaugsmo. Net svarbiausiais gyvenimo klausimais, kurie taip giliai liečia kiekvieną žmogų, jis mažai tesidomi. O tuo tarpu juk yra gyvenime uždavinių, kurių negalima išspręsti be didesnio entuziazmo. Didieji vyrai ir šventieji nebuvo flegmatikai. O flegmatikas nė pamaldume nieko gilesnio nesiekia.

2. Kadangi flegmatikas nėra naujų idėjų šalininkas ir mėgsta laikytis savo įprastojo kelio, tai jis pigiai tam pa atsilieka. Pasiūlysi jam ką nors naujo įvesti, pataisyti, įsteigti, jis pamojęs ranka pasakys: „lig šiol gyvenau be tų dalykų, — apsieisiu be jų ir toliau“. Tai yra jau bendras pažymys tų žmonių, kurie tingi galvoti ir nesupranta nei neįvertina aukštesnių ir kilnesnių gėrybių. Taip jis ir atsilieka. Beeidamas savo įprastuoju keliu, kurio nenori pakeisti geresniu, jis nepastebi, kad jis eina atgal. Daug malonių, kurias Dievas jam suteikė, daug sugebėjimų ir talentų lieka nesunaudota.

3. Flegmatikas vargais tepasiryžta prisiiimti sunkesnę auką ir padaryti didesnę pastangą. Jam stoka energijos. Čia jo svarbiausias trūkumas. Daug yra trūkumų, kurie yra sunku pataisyti, bet gal joks trūkumas nėra taip sunkiai pataisomas, kaip tas jo beribis linkimas į dvasinį tingumą. Ne kiekvienas žmogus pajėgia pakelti lygiai sunkias aukas. Bet, reikalui esant, kiekvienas turi pajėgti padaryti didelę auką ir įtempti savo pastangas. O juk kiekvienas pašaukimas, o ypač moksliniai pašaukimai, nekartą tiesiog reikalauja reikalauja, kad žmogus darytų didesnių pastangų visuomenės naudai. Kaip

gaila, kad žmogus nekartą turi gerų gabumų, bet jie pasilieka nesunaudoti. Nereikia manyti, kad flegmatikui trūksta gabumų. Flegmatikų tarpe esti talentų, kurie, jei tik prideda bent kiek stropumo, išeina mokslus su dideliu lengvumu. Bet vėliau, kuomet praeina mokslo laikas, gali jame pradingti visas įdomavimasis bet kuriuo gyvenimo uždaviniu. Tada jo didelės pajėgos skurdžiai išsiaiškvoja ir nueina niekais. Kai flegmatikas, kurs nuolat drovėjosi kovos su savo temperamentu, tampa dvasiškiu, auklėtoju, gydytoju, valdininku ar kuo kitu, tai jis savo darbuotėje pasitenkina tuo, ko pareiga iš jo griežtai reikalauja, — bent savo prievolių atlikimo jis mėgina laikytis. Savo darbą jis atlieka su tam tikru įsakmumu ir patvarumu. Bet jei iš jo esti reikalaujama bent kiek daugiau, jei jam reikia imtis iniciatyvos, išplėtoti ir pagilinti savo veikimą pasinaudojant nepaprastomis priemonėmis, kurios atitinka laikui ir aplinkybėms, tada jis atsako: „Kam čia tiek vargti ir rūpintis? juk tai nieko nepadės. Aš darau savo pareigą, ir jei kiti nenori imtis nieko geresnio, ką aš čia padėsiu?“. Tokiais žodžiais jis guodžia save ir apsilėidžia. Pasiskaityti savo dalyke pamokinančias knygas, susidomėti didžiais dienos klausimais, dirbti visuomenės darbą, dalyvauti katalikiškame veikime, — visa tai jam yra svetima. Skaitydamas laikraštį jis palinguos galva, stebėsis einančiomis kovomis, ir pasakys sau: „Geriau visai nedalyvauti tame sūkury“.

4. Flegmatikas yra labai linkęs prie poilsio valgio ir gėrimo. Kai jis pasiduoda savo temperamentui, jis tampa visai apsilėidęs savo pareigose, rūbuose, švaroj. Atidėti darbus toliau, nutęsti, nusikratyti jais šiai valandai, — o paskui vėl nutęsti ir atidėti, — tai tampa jam nelaimingu įpročiu. Šocijai pavalgęs, praleidžia jis ilgas valandas tuščiame pasikalbėjime arba prie ramaus žaislo, arba vėl ilsisi, nors nebuvo nuo ko nuvargti. Taip eina gyvenimas tuščiai ir patogiai.

Į ką flegmatikas, save auklėdamas, turi kreipti ypatingo dėmesio?

1. Flegmatikas turi stengtis pamėgti darbą, kurs reikalingas pastangų. Su juo nesideda kaip su sangviniku, kurs pradėtąjį darbą veikiai meta šalin. Jau pats jo temperamentas rūpinasi jo darbo pastovumu. Svarbiausia, kad jis apskritai imtųsi energingo veikimo.

2. Flegmatikas turi dažnai atsiminti savo atsakomybę. Gerasis Dievas suteikė jam laiko ne tam, kad jį tuščiai pragaishintų, bet kad jį gerai sunaudotų. Taip pat ir talentai jam duoti ne tam, kad juos užkastų žemėj, bet į gerą apyvartą juos paleistų. Jis neturi pasitenkinti tuo, kad uždirbs sau duonos, nes ne jis vienas tegyvena pasauly: jis turi būti naudingas kitiems. Kiek gerų dalykų nueina niekais, kai žmonės atsiduoda savingam patogumui, — tokie neturi supratimo savo aplinkai ir savo valdinių reikalams, — tokie sugadina daug

pastangų tų, kurie pirm jų gyveno ir savo energingu veikimu padarė nevieną kilnų darbą. Dievas pareikalaus atskaitos ir reikės atsakyti už apsilėidimą ir gadinimą.

3. Flegmatikas turi laikytis didžiųjų vyrų pavyzdžių. Skaitydamas knygas jis galės pažinti gyvenimą tų vyrų, kurie savo neįlaužiamomis pastangomis siekė savo didžiųjų sumanymų: jų pavyzdys ir jam gali daryti geros įtakos.

4. Flegmatikuinaudinga turėti geras ir energingas draugas, kurs turi daug idealizmo ir entuziazmo visam, kas kilnu. Draugo pavyzdys ir įtaka gali jam būti geradaringa.

Savo stropumu flegmatikas gali mažiausia tiek nugalėti savo temperamentą, kad jis taptų darbo žmogus, sąžiningas ir ištikimas savo pareigai darbininkas, vyras, kurs turi blaivų praktišką protą ir gana patvarumo.

5. Flegmatiškas vaikas auklėti yra sunkus dalykas, nes išorės įtaka nedaug jį veikia, o iš vidaus jis jau ir taip nėra veiklus. Kiek tik galima, reikia jam viską gerai išaiškinti ir tą patį dalyką dažnai jam pakartoti, kad tuo būdu bent kas nors jame užsiliktų; su didele kantrybe ir meile reikia jis pripratinti prie geros tvarkos. Rykštės pavartojimas, auklėjant flegmatišką vaiką, mažiau teturi pavojų ir daugiau turi naudos, negu auklėjant kitus vaikus, ypač choleriką ir melancholiką.

Mišrieji temperamentai.

Labai daug žmonių turi maišytą temperamentą. Tokie žmonės turi vyraujančią temperamentą, pavyzdžiui, cholerišką, bet to vyraujančiojo temperamento pagrindinės savybės, šviesiosios ir tamsiosios jo pusės yra švelninamos arba stiprinamos kitų trijų temperamentų įtaka. Apskritai kalbant, geriau yra žmogui, kai jis neturi gryno temperamento, bet maišytą. Mišrumas nudailina vyraujančiojo temperamento „briaunas“. Kad lengviau būtų pažinti savąjį mišrų temperamentą, pasakysime, trumpai, kaip mišrieji temperamentai pasireiškia.

1. Choleriškai-sangviniškas temperamentas. Čia įspūdžiai atjaučiama greitai, taip pat ir reakcija arba atsiliepinimas įspūdžiams įvyksta greitai; tačiau įspūdis nėra taip patvarus, kaip pas gryną choleriką. Choleriškoji puikybė maišosi su sangviniška fuštybe, pyktis ir užsispyrimas savo manyme nėra taip stiprūs. Toks žmogus, jausmų atžvilgiu, nėra taip šaltas kaip grynas cholerikas; jis yra širdingesnis ir šiltesnis. Tai yra vienas laimingiausių mišinių.

2. Sangviniškai-choleriškas temperamentas paneši į choleriškai-sangviniškąjį. Tiksliai čia pirmoj vietoj pasirodo sangviniko savybės, o choleriko ypatumai yra tolesni. Įspūdžių atjautimas ir reagavimas jiems yra greitas ir smarkus; įspūdžiai ne taip greitai pradingsta iš sielos kaip pas grynąjį sangviniką, nors jie ir nėra taip gilūs kaip grynai cholerike. Sangviniko

saldžiažodžiovam, paviršutinumą ir plepumą pataiso choleriškojo temperamento rimtis ir tvirtumas.

3. Choleriškai-melancholiškas ir melncholiškai-choleriškas temperamentas. Čia susimaišo du rimtu, aistringų temperamentų: choleriškojo temperamento pui-kybė, užsispyrimas savo manyme ir pyktis su melancholiko blausic, svajojančiu ir užsidariusiu būdu. Žmogus, kurs turi tokį temperamentą, reikalingas yra daug save valdyti, kad pasiektų vidujinę ramybę ir nebūtų sunki našta tiems, kurie su juo gyvena arba darbuojasi.

4. Melancholiškai-sangviniškas temperamentas. Tokiam žmogui įspūdžių atjautimas tėra silpnas, atsiliepinimas įspūdžiams taip pat silpnas; įspūdžiai nepasilieka taip ilgai įstrigę sieloj kaip pas grynąjį melancholiką. Sangviniškas būdas įduoda melancholiškajam temperamentui tam tikro judrumo, draugiškumo, linksmumo. Melancholikai su sangvinišku atspalviu yra tokie geros ir minkštos širdies žmonės, kurie niekam negali daryti nuoskaudos, bet, deja, net ten, kame reikia griežtumo ir energijos, jie jos neturi. Panašiai dedasi ir sangvinikams su melancholišku atspalviu. Tik čia stipriau pasireiškia sangviniškas paviršutinumas ir nepastovumas.

5. Melancholiškai-flegmatiškas temperamentas. Žmonėms, kurie turi tokį temperamentą, bendrame sugyvenime su kitais žmonėmis geriau sekasi, negu gryniems melancholikams. Pas juos nėra melancholiško blausic, opumo, svajojimo, — tą pusę pavaduoja flegmatiškas ramumas ir nejaistrumas. Tokie žmonės nepigiai susierzina, gali nukęsti įžeidimus ir yra ramūs, patenkinti darbininkai.

* * *

Buvo bandoma skirstyti temperamentus, ypač mišruosius, kitais būdais, laikantis kitų dalinimo pagrindų. Tačiau praktikos atžvilgiu, o ypač savęs auklėjimo atžvilgiu tie suskirstymai atrodo mažai naudingi. Čia išdėstyti temperamentų rūšių padalinimai ir nurodymai žymiai palengvina savęs auklėjimą. Žmogus, pažinęs savąjį temperamentą, gerąsias ir blogąsias savo puses, gali taisyklingai imtis savęs auklėjimo darbo, pataisyti savo trūkumus ir nupuošti savo gyvenimą kilniomis dorybėmis. (Palg. knygeles: Kaip save auklėti ir tobulinti?).

Kun. B. Andruška S. J.

Traukyk, Dieve, mano pančius,
Kur ta žemė man padarė, —
Jų dyglius taip sužeidžiančius,
Kur širdin skausmus įvaė..
Tavo viena meilė šventa
Mano širdį tegaivina, —
Džiaugsmo ji Tavy teranda,
Kurs mane dangun vadina.

Katalikų tikėjimas atgyvenęs?

Laisvamaniš: Katalikų tikėjimas nedaro jokios pažangos: užsidaręs senovės formalizme, nepajėgia juo nusikratyti. Nors pasaulis jau senai visur pažangos padarė, katalikų Bažnyčia dar vis tebegieda savo pasenėjusią giesmę. Ji yra atsilikusi nuo mūsų laikų, todėl ji mums yra netikusi.

Atsakymas: O kokios pažangos Tamsta nori? Ar tokios, kuri atmestų senąsias tikras tiesas? Du ir du yra keturi, — ar Tamsta nori tokios pažangos, kad dabar „du ir du“ jau būtų penki? Sveikinu su tokia pažanga! — Bet delko Tamsta pats ne visur pažangos tedarai? — delko plasnodamas rankomis nepradedi lakioti ore, bet vis dar tebevaikščioji žeme, kaip ir kiti miruoliai katalikai, kuriuos laikai žmonėmis be pažangos?

Iš tų klausimų aiškėja štai kas:

1) Yra tokių tiesų, kurios nesikeičia ir objektyviai nėra negali keistis. Tokios tiesos yra visų pirma svarbiausieji mūsų mąstymo ir galvavimo pagrindai, kuriuos filosofai vadina analitiniais sprendimais. Toliau, yra gamtos dėsniai, kurie nesikeičia: kaip prieš tūkstančius metų ugnis degino, taip ir šiandien degina. Jei kas nori pažangos panašiose tiesose, tas tų tiesų atsisąda. Tokiose tiesose pažangos temoka daryti mūsų bedieviai: seniau jiems buvo Dievas, o dabar, anot jų, nebėra! Na, ir pažanga!

2) Remdamies tokiomis tikromis tiesomis, mes pažįstame Dievo buvimą, pažįstame faktą, kad Dievas davė žmonėms krikščioniškąjį apreiškimą. Dievas negali meluoti, Jis negali dalykų nežinoti, Jis negali mus klaidinti: todėl ką Jis pasakė, tai yra tikriausia tiesa. Tokia dieviškoji tiesa nėra keistis negali, kaip negali keistis tiesa: du ir du yra keturi. Reikalauti tose tiesose pažangos, reiškia, tų tiesų atsisądėti ir pasakyti, kad Dievas melavo. O tai yra piktžodžiavimas.

Kat. Bažnyčioj yra dvejopas elementas arba dvejopa pusė; — vie na dieviškoji: ji apima visa tai, ką dieviškasis Jos Įsteigėjas Kristus Bažnyčiai paliko: tai yra išdinė apreiškimų tiesų ir malonių, kurias Kristus nupelnęs Bažnyčiai pavedė, Kristaus įsteigtosios malonių priemonės, Kristaus nustatytoji Bažnyčios santvarka, Bažnyčios neklaidingumas ir pastovumas. Kristus griežtai reikalavo, kad tuos Jo paliktuosius dalykus Bažnyčia saugotų: „Eikite ir mokykite visas tautas... mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs“ (Mat. 28, 19). Bažnyčia turi skelbti, ne savo mokslą, bet mokslą, kurį jai Kristus yra įsakęs. Jei ji to Kristaus mokslo neskelbtų, ji atsisądėtų Kristaus, kaip Jo atsisądėjo „pažangieji“ bedieviai. Bet Bažnyčia to nedaro ir nedarys, nes ji yra neklystanti. Kadangi Dievas nesikeičia, tai nėra Jo apreiškimosios tiesos nesikeičia. Kas čia nori pažangos, tas atsisąda tiesos. Tačiau pažanga jau nebėra pažanga, jei ji atsisąda tiesos.

3) Bet yra kat. Bažnyčioj ir žmogiškoji pusė, arba žmogiškasis elementas: tai yra žmonės, kurie priklauso prie Bažnyčios.

Tie žmonės gali daryti pažangos ir tikrumo daro. Ta pažanga vyksta panašiai, kaip ir gamtos dėsnių srity. Nors gamtos dėsniai nesikeičia, tačiau mes kas kartas geriau juos pažįstame ir gyvenime pritaikome. Taip yra ir su tikėjimo tiesomis: mes jas kas kartas geriau, giliau pažįstame, pamatome jų susijimą su natūralėmis ir antprigimtomis tiesomis, suprantame jų svarbą praktiškam gyvenimui, iš jų vadovaujant Bažnyčios neklystamam autoritetui, darome išvadas ir taikome jas gyvenime. Kristus tokią pažangą pramatė ir nupanašavo augančio augalo vaizdu, — pasėta dirvoje sėkla dygsta ir auga, pradžioje želmuoja, paskui varpa, paskui pilnas grūdas; nupanašavo garstyčių grūdo vaizdu — jis išauga į didoką augalą, taip kad jo ūksmėje gali gyventi dangaus paukščiai (Mork. 4, 26—34); nupanašavo raugo vaizdu — palengvėl, vidujine savo pajėga, raugas apima visą įmaišymą, (Mat. 13, 33).

4) Katalikų tikėjimo tiesos nėra pasenėjusios, — tikroji tiesa niekuomet nesenėja; krikščionybė taip tinka mūsų laikams, tarytum, kaip tik jiems ji tebutų ir skirta. — Iš tikro, koks begali būti didesnis aktualumas, kaip žmogaus priklausomybė nuo Dievo? Juk šiandien žmogus taip pat pareina nuo Dievo, kaip ir vakar ir prieš šimtus metų. Ir savo santykius su Dievu žmogus dabar taip pat turi tvarkyti kaip ir seniau. Pagaliau juk ir šiandien žmogus skęsta nuodėmėse, kenčia ir miršta. Tie dalykai nė kiek nėra pasenėję, bet jie dedasi dabar. O kuo užsiima kat. religija? Ar ji neliečia tų dalykų, kurie tiesiog dabar žmogui yra opiausi? Ji tvarko žmogaus santykius su Dievu, ji kovoja su nuodėme ir gydo jos padarytas žaizdas, ji malšina ir pašvenčia žmogaus kentėjimą, ji veda žmogų dorovės ir tobulumo keliu, ji rengia žmones laimingai mirčiai ir amžinajam gyvenimui. Kas drįs sakyti, kad Katalikybė nebetinka mūsų laikams!

O dar juk visas šeimynos, visuomenės ir valstybės gyvenimas, teisė, dorovės dėsniai, pagarba teisėtos valdžios — ar tai nėra aktualūs, šiandien mums reikalingi dalykai? Bet visa tai remiasi kat. religijos pagrindais. Kame religija atmetama, ten ir tie dalykai svyruoja ir griūva.

5) Bet, sakysi, kat. religija nebepajėgia daryti įtakos mūsų laikams! — O kas taip sako? Taip sako tie, kurie dėl savo nežinojimo ar piktos valios nenori pasiduoti kat. religijos įtakai. Bažnyčia varu jų versti nesiima: ji neturi policijos nei kalėjimų, — ji daro įtakos laisvai žmonių valiai morališku būdu. Kurie jos neklauso, tiems ji Kristaus vardu pareiškia, kokios atsakomybės jie turi laukti amžinajame gyvenime. — Bet už tat kat. religija ir šiandien daro didžiausios įtakos geros valios žmonėms: milijonai žmonių su džiaugsmu ir nusizeminimu klauso jos įsakymų, vykdo juos, kovoja su piktu ir kyla dorovėje. Šito fakto tie atšalėliai, kurie prikašioja kat. religijai atgyvenimą, neturi pamiršti: kat. religija ir Bažnyčia ir po šiai dienai daro didžiausios įtakos ir vadovauja šimtams milijonų žmonių ir veda juos prie laimingo amžinojo likimo.

Silij Jonukas.

Angelas ir siela.

Pasikalbėjimas angelo ir sielos prie Šv. Sakramento.

Angelas: Aš esu laimingesnis už tave, siela, nors ir tu taip laiminga esi. Aš esu laimingesnis, nes aš daugiau myliu. Ar gi ne tas laimingesnis, kas daugiau myli? Mylėti yra tai iš dviejų valių padaryti vieną valią. Ir, o Jėzau! ar gi mano valia nėra prisitartinusi prie Tavo valios, susijungusi, ir lyg paskendusi Tavo valioje?

Aš myliu daugiau negu tu, nes aš vien Jėzų myliu, Jėzus yra visų mano minčių, visų mano troškimų, atsidusėjų tikslu. Tu turi tėvą, motiną, draugus; aš gerai žinau, kad tu gali juos mylėti Dievuje ir dėl Dievo, bet kaip yra sunku išlaikyti nustatytose ribose savo meilės ir dėkingumo jausmai! Aš, aš Jėzų myliu, vien tik Jėzų! ir jus Dievo sutvėrimai, aš jus myliu,—bet tiktai tam, kad jus vesti prie Jėzaus!

Aš myliu daugiau, negu tu, nes aš pilniau myliu. Niekas, niekas neatitraukia manęs nuo Jėzaus meilės: nei pasaulio grožis, kuris visuomet kiek pritraukia, — nei kūno reikalavimai: miegas, poilsis, del kurių, nors trumpai, užmirštama Jėzų; nei reikalai, kurie visuomet kiek atitraukia mintis nuo Jėzaus. Manęs gi niekas, niekas neužlaiko mano veržimosi prie Jėzaus!

Aš myliu daugiau negu tu, nes aš karščiau myliu. Aš pažįstu Jėzų daugiau negu tu Jį pažįsti. Jėzų, tu Jį matai vien paslapyje, aš gi matau Jį veidas į veidą; tu matai vien šventus pavidalus, aš matau Jėzaus šypsena, girdžiu Jo balsą, išsiūriau į Jo dorybes ir sužavėtas, jaučiu, kad be mano pastangų, bet mano laisva valia, stebuklinga jėga esu patrauktas prie tos grožės visuomet tos pačios ir visuomet jaunos.

Taip, taip, aš esu laimingesnis už tave, nes aš daugiau myliu.

Siela: Man rodosi, kad aš esu laimingesnė, negu tu, nes aš jaučiu, kad esu mylimą. Taip, gražu yra mylėti, pasiaukoti, atsiduoti, nes tame yra kas tai aukštesnio, bet man sujungtai su pojučiais, rodosi, kad tai maloniau yra būti mylimai.

Angele, mano brolau, aš pavydžiu tavo laimei, bet ir tu man pavydėk.

Ar kada nors Jėzus tau yra pasakęs: „Vadink mane savo Tėvu?“ Jis yra tavo Dievu, kaip ir mano, tavo Sutvėrėju, kaip ir mano. Jis yra taip pat tavo Tėvu, bet ar Jis tau pasakė taip Jį vadinti? Ar tu žinai, kokią jaučiam laimę, vadinant Dievą savo Tėvu? Tėvas tai meilė, jėga, turtai, globa, atleidimas! tai viskas, ko širdis gali trokšti! Ar tu jauti Tėvo meilę?

Ar kada nors Jėzus tau yra pasakęs: Tu esi mano brolis, man gi Jis tai pasakė ir kraujas, kuris teka mano gyslose, teka ir Jo gyslose. Ir kuomet Jėzus pavadina švenčiausią Panelę:

Mano Motina, aš, kaip ir Jis, su lygiomis teisėmis, galiu kartoti Marijai: Mano Motina. Ar tu jauti brolio meilę?

Jėzus tau pasakė: Garbink mane, mylėk mane, būk prie manęs, bet nepasakė kito, pilno meilės žodžio, meilės svajonės. Priimk mane ir iš mano kūno ir tavo bus vienas kūnas, iš mano esybės ir tavo bus viena esybė. Ar tu jauti Šventąją Komuniją?

Tave Jis apsaugoja nuo dėmių ir tai aš suprantu, yra didžiausias meilės aktas, bet man, Jis daug atleido: manęs Jis atėjo ieškoti, net į purvyną, kur aš buvau įpuolusi. Jis pakelia mane iki savęs. O, kaip reikia mylėti, kad tiek atleist! Atleidimas... ne, tu to nejauti.

Taip, taip, man rodosi, kad aš esu laimingesnė už tave, nes aš daugiau jaučiu, kad aš esu mylima.

Angelas meiliai nusišypsojo sielai, kuri jautėsi esanti laimėjusi.

— Taip, pasakė jis, tu esi daugiau mylima, bent daugiau atjaučiamu būdu. Taip, tu gali jautriau parodyti savo meilę, nes tu gali dėl Jėzaus kentėti, bet, vargše siela, yra vienas dalykas, kas mane daro laimingesniu už tave.

Ir kiek susijaudinusi balsu, angelas tyliai prašnabzdėjo: Tu gali Jėzų įžeisti, o aš to negaliu.

Siela palenkė savo galvą ir nuliūdusi tarė: Taip, dangaus angele, tu esi už mane laimingesnis.

Klausimai ir atsakymai.

1 klaus. Einant gatvėje prie minios žmonių ir sutikus kunigą su Švenč. Sakramentu, — ar užtenka nusiimti kepurę ir nulenkti galvą, ar būtinai reikia klauptis? *Sl. Ag.*

Ats. Tokiam atvejy užtenka ir kepurės nusiėmimu bei galvos nulenkimu pagerbti Išganytoją einantį Švenč. Sakramente. Bet, jei tai būtų kiek nuošalesnė vieta, taisyk jau tikrai priderėtų ir atsiklausti, kol kunigas praeis. Labai gražus paprotys teko pastebėti kai kuriuose Vakarų Europos didmiesčiuose. Čia, prieš išeinant kunigui su Švenčiausiu pas ligonį, pirma paskambinama bažnyčios varpais, o paskum eina prieš kunigą vaikutis ir skambina varpeliu. Katalikai, išgirdę skambinimą, net iš aukščiausių namų nulipa žemyn, kat. pirkliai išsina iš krautuvų, tėvai ir vaikučiai, seni ir jauni, pasipila į gatvę ir pamaldžiai nulenkę galvas pagerbia Kristų. Ypač malonu žiūrėti, kaip mažutėliai gražiai sudėję savo rankutes, arba mušdamies į krūtinę, laukia praeinant kunigo su Švenč. Sakramentu. Rodos, nebūtų ko nė mums perdaug bijoti prieš žmones pasirodyti, jog ir mes esame sąžiningi katalikai!

2 klaus. Liuteronai ir kiti eretikai daro vadinamąsias misijas tarp katalikų, ypač platindami savo biblijas. Ar mūsų katalikai daro kokias misijas tarp eretikų, o jeigu nedaro, tai kodel?

Feliksas.

Ats. Kat. apaštalams visados rūpėjo „eiti ir apsakinėti evangeliją visam sutvėrimui“. Toji apaštalavimo dvasia nė kiek neatvėso nė mūsų laikais. Štai keli pavyzdžiai. Protestantai atvertimui Vokietijoje darbuojasi Vokietijos apaštalo „Vindfriedo Sadjunga“. Olandų katalikai per „Maldos Draugiją“, rekolekcijų judėjimą ir kitais būdais yra net pasiryžę visus Olandijos protestantus, kalvinus ir t. t. atversti į kat. tikėjimą. Vis dažniau ir dažniau pasitaiko atsivertimai įžymių protestantų dvasiškių, rašytojų, mokslininkų ir kitose šalyse k. a. Amerikoje, Anglijoje, Danijoje ir k. Didesniuose užsienio miestuose yra skiriami tam tikri kat. kunigai, kurie išimtinai pasišvenčia bedievėjančių protestantų ir netikinčiųjų atvertimui. Net žydų neužmirštama. Anglijoje, Amerikoje ir kitur yra susidariusios kat. draugijos žydų atvertimui. Ypač įdomus yra šiuo žvilgsniu jėzuito T. Day veikimas Londone, kuris ilgus metus beapaštalaudamas izraelitų tarpe įgijo tokio pasitikėjimo, kad nesenai patys žydai jam pasiūlė „garbės rabino“ vardą! Dar energingiau ruošiamasi visuose kat. kraštuose prie Rusijos pravoslavų suvienijimo su tikrąja Kristaus Bažnyčia. Na, o tas kat. draugijas, kurios darbuojasi del stabmeldžių atvertimo, tai jau ne dešimtimis, bet šimtais reiktų skaityti. Tik vienų jėzuitų stabmeldžių misijose darbuojasi apie 3500 asmenų, kurie ten užlaiko 8 universitetus, apie 100 gimnazijų ir amatų mokyklų, 20 kun. seminarijų, 7413 pradžios mokyklų, 51 ligoninę, 133 vaistines, 107 našlaičių prieglaudas, 14 spaustuvių, 6 astronomijos observatorijos, leidžia visą eilę laikraščių ir knygų tų šalių kalba.

3 klaus. Jei, laikant šv. Mišias, būtų per apsirikimą į abu indelių pripilta vandens vietoj vyno ir kunigas tai pastebėtų tik laike Komunijos,—ar tokios Mišios yra geros ir ar jos suteikia kokios nors naudos gyviems arba mirusiems? *Seduvietis.*

Ats. Ne, tokios šv. Mišios būtų nepilnos, kadangi tik viena ostija tegalėjo būti konsekruota. Tačiau visuose tokiuose ir panašiuose atvejuose Bažnyčia yra nustačiusi visą eilę parėdymų, sulig kuriais kiekvienas kunigas, pastebėjęs tokį apsirikimą, dažniausiai gali laike tų pačių Mišių labai lengvai papildyti tuos trūkumus.

Delto ir del visos eilės kitų labai aiškių ir griežtų Bažnyčios parėdymų, jau galima visuomet pasitikėti, kad kiekvienas kunigas sugebės taip kilnią šv. Mišių auką priderančiai atlikti.

4 klaus. Ar verta gyventi nekaltybėje tokiam asmeniui, kuris būtų labiau nusižengęs prieš skaistybę?

Ats. Nusidėjimas prieš skaistybę yra griežtai priešingas panystei. Tačiau ir nusidėjęs gali palikti nevedęs, jei tik daro atgailą ir pataiso gyvenimą. Toks asmuo gali ir prie šv. Komunijos dažniau eiti, jei nuodėmklausis leidžia.

Iš katalikų pasaulio.

Kaip kilo eucharistiniai kongresai?

Visais laikais Kat. Bažnyčioje buvo karštų Švenč. Sakramento garbintojų. Vienas tokių Švenč. Eucharistijos mylėtojų, būtent Arso klebonas — šv. Jonas Vianney (miręs 1859 m., o pereitais metais paskelbtas šventuoju) draug. su pal. kun. J. Eymard'u (†1868 m.) sugebėjo ir kituose sužadinti ugningo pamaldumo prie to Meilės Sakramento. Tų dviejų Švenč. Eucharistijos apaštalų mokiniai ryžosi tą meilę prie Švenč. Sakramento paskleisti ir tarp savo pažįstamų, kaimynų, tautiečių ir net visą pasaulį uždegti ta tyra išganytojaus meile. Iš čia ir kilo mintis ruošti įvairiuose Prancūzijos kampeliuose, tam tikrus Švenč. Eucharistijos garbintojų susivažiavimus-kongresus. Ši mintis greitai atrado daug karštų rėmėjų ir šalininkų Prancūzijos katalikų tarpe. Ir neužilgo pradėta daryti tokie susivažiavimai, ypač tose vietose, kurios buvo iš seniau pasižymėjusios Švenč. Eucharistijos stebuklais. Patyrę apie nepaprastą tokių susivažiavimų reikšmę, Genevos vysk. Marmillod'as, Mgr. Segur'as ir daugelis kitų vyskupų bei kat. veikėjų ėmė rūpintis, kad tais kongresais išjudinti ir visą katalikų pasaulį, ruošiant viso pasaulio eucharistininkų kongresus. Ypač karštai ir energingai pradėjo tas mintis platinti savo raštais ir atsišaukimais vysk. Seguras. Apie 300 vyskupų džiaugsmingai pritarė to sumanymo įvykinimui. Atsirado net žmonių, kurie važiavo per visą Belgiją ir Olandiją, kviesdami tų šalių katalikus dalyvauti tose eucharistinėse išskilmėse. Tokių pastangų dėka 1881 m. birželio 28 d. ir galėjo prasidėti pirmas tarptautinis Eucharistininkų Kongresas Prancūzijos mieste Lille. Ir nuo to laiko iki dabar kuone kasmet esti šaukiami tie didžiuliai suvažiavimai. Šių metų Euch. Kongresas Čikagoje yra iš eilės jau 28-tas toks suvažiavimas. Be šių Tarptautinių Švenč. Eucharistijos kongresų, kurie susilaukia svečių beveik iš visų katalikų kraštų,—kasmet dar įvyksta visa eilė kitų mažesnių tos rūšies suvažiavimų atskirose kat. šalyse, vyskupijose, ar net dekanatuose. Šitie atskirų šalių, ar mažesnių provincijų, Eucharistiniai Suvažiavimai paskleidžia gaivinančias Švenč. Eucharistijos palaimas ir tų žmonių tarpe, kurie negali nuvykti į didžiuosius Tarpt. Euch. Kongresus, įvykstančius nesykį gana tolimuose kraštuose.

Didelis Lietuvos Eucharistininkų jaunimo suvažiavimas.

Eucharistinis kongresas Čikagoje išjudino visą kat. pasaulį. Hungarijos (Vengrijos) ir kitų šalių katalikų pavyzdžiais sekdami, labiau sukruto ir Lietuvos katalikai. Kaip tenka nugirsti, jau dabar žadama įvairiuose mūsų tėvynės kampeliuose tą pačią dieną, kada prasidės didysis Euch. suvažiavimas Čikagoje (š. m. birželio 20 ir 21 d. d.), eiti didžiausiais būriais prie Šv. Komunijos.

Kitose vietose ruošiamasi apie tą laiką padaryti ištisų šeimynų ir net visų parapijų pasiaukojimai Švenč. Jėzaus Širdžiai, kaip tai jau įvykinta Prienuose, Švėkšnoje ir kitur. Bet gal labiausiai bus sujūdęs Lietuvos Eucharistinių jaunimas, kuris yra taip pat pasiryžęs apie 20—22 birželio suruošti didelį visų Lietuvos Eucharistinių suvažiavimą Kaune. Tas darbas jau susilaukė širdingo pritarimo ir paramos iš keleto universiteto profesorių, studentų ir „ateitininkų“ moksleivių-eucharistinių, L. Kat. jaunimo „Pavasario“ Sąjungos ir iš kitų eucharistinių būrelių Lietuvoje. Priruošiamieji darbai prie šio suvažiavimo yra varomi pirmyn. Kauno Euch. moksleivių būrelis, kuris nuolat pasižymėjo savo dideliu kilnumu, nutarė tarp kitko net paaukoti savo kasmet ruošiamas agapės*) vaišes, kad tuo paruošti daugiau malonumo to suvažiavimo dalyviams.

Platesnių žinių apie tą suvažiavimą galima patirti Kaune pas gerb. kun. prof. Česaitį — Laisvės Alėja 61; pas Ateitininkų Moksł. Eucharistinių Reikalų Vedėją stud. Pavalkį — Laisvės Alėja 3; „Pavasario“ Sąjungos Centro raštinėj, — Liaudies Namuose.

Viešas tikėjimo išpažinimas viename banke.

Ispanijos sostinėje Madride randasi didelis valstybinis Ispanijos bankas, kuriame nesenai įvyko nepaprastos iškilmės. Tai buvo viso banko pasiaukojimas Švenč. Jėzaus Širdžiai. Didžiulėje banko tarnautojų salėje buvo išpuoštas švenč. Jėzaus Širdies paveikslas, kurį piešė garsi ispanų dailininkė Felisa Herreos. Vadovaujant antrajam valstybinio banko prezidentui, p. Pio Escudero, ir dalyvaujant visai banko valdybai, susirinko ties Švenč. J. Širdies paveikslu visi banko tarnautojai. Bažnytines apeigas atliko Tėvas Rubio iš Jėzaus Draugijos, kuris ir pačią pasiaukojimo maldą kalbėjo. Ir, bendrai ėmus, Ispanijos parapijose ir kat. draugijose ir šeimynose iškilmingi pasiaukojimai Švenč. Jėzaus Širdžiai yra nuolatiniai reiškiniai. Taip atsitiko nesenai ir su Marcheno miesto gyventojais, kurie sulig visų miesto valdybos narių nutarimu, pasiryžo padaryti taip pat tokį iškilmingą pasiaukojimą. Matyt, jog ispanai moka branginti savo tikėjimą ir rimtai žiūri į kataliko pareigas.

Vaikų žaidimai prieš Švenč. Sakramentą Sevilijoje.

Ispanijoje Sevillos mieste nuo senų laikų yra užsilikęs vienas gana keistas paprotys. Laikė kai kurių švenčių bažnyčioje prieš išstatytą Švenčiausiąją esti padaromi tam tikri vaikų žaidimai. Gražiais baltais rūbais parėdyti berniukai, pasidalinę į šešis būre-

*) Agapė mis yra vadinamos tos krikšč. meilės vaišės, kurios būdavo ruošiamos pirmųjų krikščionių. Jos būdavo paprastai sujungiamos su Švenč. Eucharistijos priėmimu. Toje „meilės puotoje“ lygiai dalyvaudavo turtingi ir vargšai.

lius gieda vieną gražią Švenč. Sakramento giesmę ir kartu daro labai rimtai ir iš lėto gražius ritmingus judėjimus. Tuo pat laiku iš užpakalio nematomas orkestras griežia nepaprastos giesmės melodiją. Gaidos tai muzikai yra saugojamos katedros archyvuose ir niekam jų neleidžiama nurašyti.

Tačiau, nors ir gana gražūs bei kilnūs būtų tie vaikučių žaidimai, kurie matomai yra kilę iš minties apie Karalių Dovydą, šokantį prieš Sandoros skrynią, — vis dėlto tam papročiiui jau lemta išnykti. Mat Kat. Bažnyčia bijosi, kad čia neįsiveržtų koki negeistini dalykai ir todėl buvo pareikalauta, kad ir Sevillos gyventojai sugrįžtų prie vienodumo bažnytinėse apeigose. Tie bažnytiniai žaidimai nuspręsta tik tol leisti, kol nusinešios tie vaikučių drabužiai. Šiems nusinešiojus jau daugiau tokių drabužių nebus galima įsitaisyti. Tuo būdu ir to papročio dienos jau yra suskaičytos.

Katalikų džiaugsmas ir rūpesčiai.

Italija. Romoje jau prasidėjo skelbimai palaimintųjų. Ir per kokią porą mėnesių numatyta kiekvienam sekmadieniui vienas toks iškilmingas suteikimas palaimintųjų vardo tiems asmenims, kurių ilgį gyvenimo tyrinėjimai šiemet bus užbaigti.

— 1928 metais Romoje bus šaukiamas Visuotinis Kat. Bažnyčios vyskupų Susirinkimas, kokio jau nuo 50 metų nebuvo įvykę.

— Mieste Campagna įvyko Eucharistinis Švenč. Jėzaus Širdies garbintojų kongresas. Vadovaujant Neapolio kardinolui ir susirinkus daugeliui vyskupų, dvasiškijos ir tikinčiųjų čia buvo padarytas pasiaukojimas Švenč. Jėzaus Širdžiai.

Italijoje. Šiais metais sueina lygiai 700 metų nuo Šv. Pranciškaus Asyziečio mirties. Tų sukaktuvių proga į Asyžiaus miestą dabar važiuoja iš visų kraštų šimtai keleivių. Romoje prieš Šv. Jono baziliką ir jos viduje yra statomi dideli paminklai tam nusižeminusiam šventajam.

Sukaktuvės. Šiemet sueina lygiai 200 metų nuo šv. Aloyzo Goncagos ir šv. Stanislovo Kostkos paskelbimo šventais. Katalikų jaunimas visame pasaulyje stengiasi kaip galint geriau pagerbti tas didžiųjų jaunimo globėjų sukaktuves.

Prancūzijos katalikai jau nuo 1882 metų ruošia kasmet kelionę į Šv. Žemę. Ikšiol tokių kelionių jau buvo suruošta 56. Paskutinė kelionė įvyko šiemet nuo kovo 23 d. iki gegužio 6 d. Didžiąją Savaitę ir Vėlykas maldininkai šventė Jeruzalėje.

Čikagos Eucharistinkų Kengresą išvažiavo iš Lietuvos apie 15 asmenų. Prof. Eretas įgaliotas atstovauti Lietuvos eucharistinkus.

Žemaičių Kalvarijon š. m. liepos 2 dieną vyksta iš Kauno tūkstantinė žmonių procesija Stebuklingosios Dievo Motinos aplankyti, gausių malonių išmelsti.

Maldos Apaštalavimo intencijos atskiroms liepos mėnesio dienoms.

1. Šv. Julijus. Kad visi Lietuvos katalikai geriau pažintų Jėzų Kristaus mokslą ir pamiltų Jo išteigtąją Kat. Bažnyčią.

2. **Jėzaus Širdies penktadienis.** M. A. nariai gauna visuot. atleidus. Už tuos asmenis, kurie atsidėję platina Lietuvoje pamaldumą į švenč. Jėzaus Širdį ir į švenč. Sakramentą.

3. Pal. Bernardino Realini iš Jėzaus Draugijos. Gausūs pašaukimai į dvasinį luomą.

4. **VI sekm. po Sekminių.** Dievo palaima naujose mūsų šalies vyskupijose.

5. Šv. Antanas, Zakarijas. Už tuos, kurie noriai lanko ligonis ir juos guodžia.

6. Šv. Cirilijus ir Metodijus. Dvasinio turinio raštų prasiplatinimas.

7. Izaijas pran. Kad Lietuvoje nuolat susirastų kuo daugiau gerų ir pasišventusių apaštalių.

8. Šv. Elzbieta. Taika krikščionių šeimynose.

9. 19 kankinių iš Gorkumo. Atgimimas krikšč. gyvenimo Lietuvos parapijose per švenč. Sakramentą.

10. 7 broliai kankiniai. Blogų knygų ir pražūtingai veikiančių laikraščių sumažėjimas.

11. **VII sekm. po Sekm.** Priiderančių sekmadienių šventimas vasaros laikų.

12. Šv. Jonas Gvalbertas k. Ramybė ir taika tarp mūsų šalies gyventojų.

13. Šv. Anakletas pop. Už tuos, kurie drąsiai gina kat. tikėjimą ir šv. Tėvą.

14. Šv. Bonaventūras, vysk. Lietuvos vyskupijos ir jų ganytojai-vyskupai.

15. Šv. Henrikas kar. Kad Dievas duotų gerų kat. valstybės vyrų.

16. Škapliernos P. Marijos. Kad mes visi išsisaugotume mirtinųjų nuodėmių ir amžinosios pražūties.

17. Šv. Aleksandras išp. Blaivių ir dorų papročių išsigalėjimas kat. šeimynose.

18. **VIII sekm. po Sekm. šv. Kamilas Lelietis Mėn. globėjas.** Visuot. atleidai M. A. nariams. gailestingumo darbuose.

19. Šv. Vincentas a Paulo. Pavargėlių ir našlaičių globa. Šv. Vincento a. P. draugijų plitimas Lietuvoje.

20. Šv. Jeronimas iš Emilijani, vien. Ištvėrmė ir pasišventimas šiemet išvestųjų kunigų.

21. Šv. Praksėda. Išsižadėjimas nuodėmių.

22. Šv. Marija Magdaleona. Atgailojantieji nusidėjėliai. Kova su blogais palinkimais.

23. Šv. Apolinaras. Gausūs šeimynų pasiaukojimai Švenč. Jėzaus Širdžiai.

24. Šv. Kristina. Sunkiai sergantieji. Laiminga mirtis dėl mūsų visu.

25. **IX sekm. po Sekm.** Išplatinimas šv. katalikų tikėjimo stabmeldžių kraštuose.

26. Šv. Ona, Šv. Panos Marijos Motina. Vaikų meilė ir paklusnumas tėvams.

27. Šv. Natalija kent. Nekaltybė ir krikšč. karžygiškumas mūsų kat. jaunimo tarpe.

28. Šv. Viktoras, kent. Už visus Maldos Apaštalavimo narius ir platintojus Lietuvoje.

29. Šv. Morta. Staiga mirštantieji. Už skaištyklos vėles.

30. Šv. Rufinas. Už svarbiausius katalikų veikėjų darbus Lietuvoje.

31. Šv. Ignacas Lojola. Jėzaus Draugijos ikūrėjas. Apašališkieji Jėzaus Draugijos darbai Lietuvoje.

Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis intencijomis, M. A. nariai gauna 100 d. atleidų.

Leidžia Tėvai Jėzuitai. Redaktorius—T. B. Andruška S. J.

Redakcijos atsakymai.

Gerb. Kun. Naručiai, Kun. K. D. Širdingas ačiu už prisiųstuosius straipsnius. Naudosimės.

Gerb. Kun. J. Nėni Italijoje. Tikrai gaila, kad Jūsų rašinėliai nespėjo patekti į gegužės mėn. numerį. Bet ir juos netrukus tikimės įdėti. Labai ačiu.

Gerb. B. B-niui ir Jakubiui. Eilutes gavome. Ačiu. Taipinsime.

Gerb. Gerb. Joninių Paparčiui, N-si, K. Vaišn., Keleivei. Eilėraščiai truputį persilpnė. Dėkojame už prielankumą.

Prisiųstos Redakcijai paminėti knygos.

Iš Ispanijos prisiųsta *T. Bover S. J. De cultu S. Josephi amplificando.*

J. Keliuotis. Jaunam spaudos veikėjui. Išleido „Pavasario“ Sąjunga 1926 m. 65 psl.

Kun. Ambraziejus. Gegužės mėnuo. Šv. Kazimiero Dr-jos leidinys.

Dr. Maliauskas. Masonai arba parmazonai. Šv. Kazimiero Dr-jos leidinys. Kaunas, 1926 m.

Kun. Saurusaitis. Kudikių Auklėtoja. Dvi dalys. Išleista Amerikoje.

Šiuo primenam, jog „Žvaigždė“ dar galima užsisakyti ir dabar. Greičiau užsisakantieji galės gauti ir visus šiais metais išėjusius numerius, išskyrus „Žvaigždės“ 1-ji nr.

„Žvaigždės“ Administracija.

Klebonų žiniai.

Vasaros atostogų laikui nuo 1 d. birželio Meno Mokyklos Aukštojo skyriaus klausytojų grupė dekoruoja išdažo bažnyčias; atlieka įvairius skulptūrinius darbus; šv. paveikslų ir stacijų dirbimą bei jų restauravimą.

Darbas atliekamas gerai, greitai ir sąžiningai. Panašius darbus jau yra atlikinėję.

Kreiptis raštu arba asmeniškai į V. Norkaitį, Kaune „Ukininko“ redakcija, Gedimino g-vė Nr. 30. Nuo 9 — 3 val., tel. 14-36.

Tėvų Jėzuitų gimnazija ir bendrabutis Kaune

Nuo šių metų rudens jau veiks
PENKIOS KLASĖS.

**Moksleiviai dar priimami į visas klases ir
į bendrabutį.**

Stojamieji egzaminai

**prasidės š. m. birželio 16 dieną 10 val. ryto
Visais reikalais kreiptis:**

**Tėvų Jėzuitų gimnazija
Kaune. Tel. 963.**